

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 4

BÍ MẬT CỦA
ĐẠI
PHÙ THỦY

NHA XUẤT BẢN TRẺ

DIANA WYNNE JONES
ANH VIỆT dịch

**BÍ MẬT
CỦA ĐẠI PHÙ THỦY**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

TÓM TẮT TỪ TẬP 1 ĐẾN TẬP 3

Hai chị em phù thủy mồ côi Gwendolen
và Cat đến sống trong lâu đài
của Chrestomanci.

Gwendolen dữ tợn, và Cat thì hiền lành,
không biết gì về phép thuật.

Tại đây, luật đã đề ra: phù thủy con
không được dùng phép thuật,
nhất là để hại nhau.

Sau những lần ra tay trổ tài
mà không được ai để ý,
Gwendolen đã dùng tới máu rồng
để làm một cuộc biểu diễn động trời.
Kết quả: nó bị rút hết phép.

Nhưng, thay vì trở về làm người bình thường,
Gwendolen đã bỏ sang thế giới khác sống,
và bắt một Gwendolen khác, có tên là Janet,
về thế mạng cho mình ở thế giới phù thủy cũ.

Mọi rắc rối bắt đầu xảy ra,
khi người thế mạng không giống Gwendolen
chút nào về mặt tính cách.

Và không hiểu bằng cách nào,
do ai lỡ tay hay cố ý,
mà chị hầu phòng Euphemia
bị biến thành con éch.
Cat đã phải đứng ra nhận tội bùa.
Và nó “bị” Chrestomanci gọi đến
văn phòng sau giờ học...

CHƯƠNG MƯỜI HAI

C hỗ làm việc của Chrestomanci là một căn phòng lớn ngập nắng, với những dây kệ chứa đầy sách bao quanh. Có một chiếc bàn làm việc, nhưng Chrestomanci không ngồi ở đó. Ông đang ngồi duỗi chân đọc báo trên một chiếc tràng kỷ dưới ánh nắng mặt trời. Ông mặc một chiếc áo khoác dài màu xanh có thêu những con rồng vàng bằng chỉ nhũ vàng. Những con rồng thêu này chói sáng và lấp lánh trong nắng. Cat không thể rời mắt khỏi chúng. Nó đứng đực ra trước cửa, không dám bước vào sâu hơn. Nó nghĩ: ông ấy đã phát hiện ra vụ mâu rồng.

Chrestomanci ngược lên và mỉm cười.

“Đừng có khiếp sợ như thế chứ,” ông đặt tờ báo xuống. “Lại đó ngồi đi.”

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

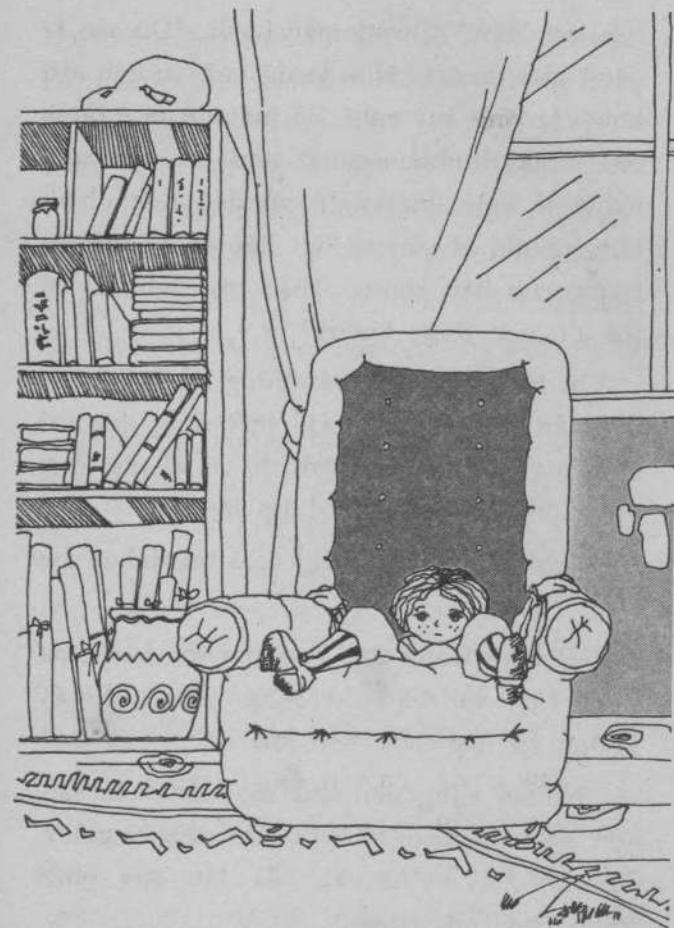
Ông chỉ vào một chiếc ghế dựa lớn bọc da. Hoàn toàn vẫn là phong thái thân thiện nhất của ông. Nhưng, rút kinh nghiệm những ngày qua, Cat tin chắc rằng điều đó chả có ý nghĩa gì cả. Nó biết rõ rằng Chrestomanci càng tỏ vẻ thân thiện bao nhiêu thì có nghĩa là ông ấy càng đang giận dữ bấy nhiêu. Nó len lét đi lại chiếc ghế bành và ngồi vào đó. Đó là loại ghế sâu và dốc. Cat trườn từ từ vào trong lòng chiếc ghế dốc ngược bọc da trơn trẹt đó, cho đến khi nó nhận ra rằng mình đang nhìn Chrestomanci qua hai đầu gối. Nó cảm thấy vô phương tự vệ. Nó nghĩ nó phải nói gì đó, vì vậy nó thì thào:

"Chào ông ạ."

"Trông con không giống như con nghĩ đâu," Chrestomanci nhận xét. "Chắc chắn con có những lý do của con. Nhưng đừng lo. Lần này không hẳn là chuyện con ếch nữa đâu... Con biết đó, ta vẫn nghĩ về con rất nhiều..."

"Ồ, ông không cần bận tâm thế đâu ạ!" Cat nói trong tư thế gần như nằm lọt thỏm trong cái ghế.

"Nhưng ta không lấy làm buồn phiền về

... cho đến khi nó nhận ra rằng mình đang nhìn
Chrestomanci qua hai đầu gối.

con lầm đâu!" Chrestomanci nói. "Dù sao ta cũng cảm ơn con. Như ta đã nói, vụ con ếch khiến ta phải suy nghĩ. Và mặc dù ta e rằng, con cũng ít nhiều giống như chị của con, nghĩa là chưa biết nghĩ về đạo đức nhiều lắm, nhưng ta vẫn tự hỏi liệu ta có thể tin tưởng con hay không. Theo con nghĩ, ta có thể tin con được không?"

Cat không hiểu được những lời lẽ này có thể dẫn đến đâu. Nó chỉ biết rằng qua cái cách mà Chrestomanci hỏi thì có vẻ như ông ấy không tin tưởng nó cho lắm.

"Trước nay chưa từng có ai tin tưởng con à."

Cat thận trọng đáp – ngoại trừ Janet, nó nghĩ vậy, và điều đó cũng chỉ vì chị ấy không có lựa chọn nào khác.

"Nhưng cũng nên thử một lần xem sao, con nghĩ thế nào, Cat?" Chrestomanci gợi ý. "Ta hỏi vậy vì ta sắp bắt đầu dạy phép thuật cho con."

Cat hoàn toàn không chờ đợi điều này. Nó kinh hãi. Cú sốc làm nó chơi với, hai chân run bần bật trên chiếc ghế. Nó cố kìm

cho chân khỏi run, nhưng vẫn chưa hết kinh hãi. Nếu thầy Saunders mà bắt tay vào dạy cho nó phép thuật thì sẽ lộ ra ngay rằng nó hoàn toàn không biết tí gì về thuật phù thủy. Và rồi Chrestomanci sẽ lại phải bắt đầu suy nghĩ lại về toàn bộ vụ con ếch.

Cat nguyên rủa cái khoảnh khắc mà Janet đã hít một hơi sâu, khiến cho nó phải đứng ra nhận tội.

"Ôi, ông không nên làm thế đâu ạ!" nó nói. "Việc đó tai hại lắm. Ý con nói, ông không thể tin con được đâu ạ. Con rất xấu xa. Con rất tội lỗi. Do sống với bà Sharp nên con mới trở nên như vậy. Nếu con mà được học thêm phép thuật nữa thì chưa biết con còn gây ra chuyện gì. Đấy, ông coi con đã làm gì với chị Euphemia."

"Đó chỉ là một tai nạn mà ta đang lo phòng ngừa." Chrestomanci nói. "Nếu con được học cách làm phép thuật và cần làm phép thuật nào thì khả năng con tái diễn dạng sai lầm đó sẽ ít hơn rất nhiều."

"Vâng, nhưng có thể con vẫn cố ý phạm sai lầm đó," Cat cố thuyết phục ông. "Ông

THE GIỚI PHÙ THỦY

làm vậy có khác nào trao công cụ vào tay con."

"Con đã có chúng rồi đấy thôi," Chrestomanci nói. "Và phép thuật sẽ cạn đi, con biết đấy. Không ai có phép thuật mà lại cưỡng được việc sử dụng chúng mãi mãi. Nhưng điều gì đã khiến con nghĩ rằng con xấu xa đến thế?"

Câu hỏi này làm Cat khá bí.

"Con ăn trộm táo," nó nói. "Và," nó năn óc nghĩ, "con rất thích thú trước một số việc mà chị Gwendolen đã làm."

"Ồ, cả ta cũng thế," Chrestomanci xác nhận. "Ai mà không tự hỏi chị của con sẽ nghĩ ra chuyện gì tiếp theo đây. Thế con nghĩ gì về đám rước múa thử ghê tởm của chị con? Hay về bốn cái con ma ấy?"

Cat run lên. Nó cảm thấy muôn bệnh luôn khi nghĩ đến mấy con ma.

"Ta hiểu con,"

Chrestomanci nói, và, trước sự chán ngán của Cat, ông mỉm một nụ cười ấm áp với nó:

Bí mật của đại phù thủy

"Thôi được. Cứ để thầy Michael dạy con môn phép thuật cơ bản, bắt đầu từ thứ Hai."

"Ồ, xin ông đừng làm thế!"

Cat cố nhoài ra khỏi chiếc ghế trơn trẹt để dẽ bè nài nỉ.

"Con sẽ mang tới một trận dịch châu chấu. Con sẽ ghê gớm hơn cả Moses và Aaron⁽¹⁾".

Chrestomanci đứa bõn nói, "Có thể sẽ là rất hữu ích nếu như con rẽ được nước của con Kênh Anh quốc. Hãy nghĩ đến những cơn say sóng mà con cứu cho mọi người. Đừng có hoảng lên như thế chứ. Ta không có ý định dạy con những thứ theo lối Gwendolen vẫn thường làm đâu."

Cat đau khổ lết trở về phòng học và thấy rằng lúc này đang là giờ Địa lý. Thầy Saunders đang nổi giận với Janet vì con bé không biết Atlantis nằm ở đâu.

1. Moses và Aaron là các nhân vật khai quốc của người Do Thái, theo truyền thuyết Moses từng rẽ nước biển để đưa dân tộc Do Thái ra khỏi Ai Cập, trở về thánh địa Canaan, là vùng Palestine ngày nay.

"Làm sao chị biết được đó chính là cái vùng mà chị vẫn gọi là nước Mỹ cơ chứ?" Janet nói với Cat vào giờ ăn trưa. "Nhưng mà, em biết không, chị may mắn đoán mò được rằng vùng đó là do người Inca cai trị. Có chuyện gì vậy, Cat? Trông em cứ như muốn khóc vậy. Ông có phát hiện ra vụ lão Biswas không?"

"Không, nhưng chuyện này cũng tệ hại chả kém gì," Cat nói, rồi thuật lại cho Janet nghe.

"Đó chính là thứ tựi mình cần," Janet thốt lên. "Ở đâu cũng có đe dọa là mình bị họ phát hiện ra... Nhưng chắc vụ học phép thuật không đến nỗi tồi tệ lắm đâu. Nếu em chịu khó tập dợt trước, em sẽ thực hiện được một phép thuật nhỏ nhỉ. Để coi sau giờ học tựi mình làm được gì với mấy cuốn sách mà bà chị Gwendolen thân mến tử tế của em đã miến cưỡng đến thế khi để chúng lại cho tựi mình."

Cat rất mừng khi giờ học bắt đầu trở lại. Nó đã chán ngấy việc cứ phải đổi đĩa cho Janet, và chiếc khăn tay của Julia hẳn là phải sờn nát ra với bấy nhiêu nút thắt ở trên đó.

Sau giờ học, nó và Janet đi lấy hai cuốn sách pháp thuật rồi mang lên phòng của Cat. Janet nhìn quanh phòng Cat, vẻ mê mẩn:

"Chị thích phòng này hơn phòng của chị nhiều. Nó dễ chịu quá. Phòng của chị làm chị cảm thấy giống như Người Đẹp Ngủ Trong Rừng hay Cô bé Lọ Lem vậy, và cả hai đứa này đều là những con bé dễ thương đến phát慈悲. Thôi, bắt tay vô việc đi. Một phép thuật thật đơn giản là như thế nào, hả?"

Chúng quỳ trên sàn, mỗi đứa lật giở một cuốn sách.

"Em chỉ cầu mong tìm ra được cách biến những chiếc nút áo thành đồng sovereign⁽¹⁾" Cat nói. "Sau đó mình sẽ thanh toán cho lão Baslam."

"Đừng nhắc tới chuyện đó," Janet nói. "Chị chán lắm rồi. Đọc đoạn này thử coi? *Bài tập làm vật nối giản đơn. Lấy một tấm gương nhỏ và đặt nó nằm xuống sao cho có thể thấy được mặt của bạn trong đó. Giữ sao cho khuôn mặt vẫn trong đó, di chuyển ngược kim ba lân,*

1. đồng sovereign có giá trị bằng một bảng.

Bí mật của đại phù thủy

Chúng quỳ trên sàn, mỗi đứa lật giở một cuốn sách.

hai lần đọc thầm, lần thứ ba đọc to lên: 'Hãy dâng lên gương bé nhỏ, hãy dâng lên không, dâng lên đầu ta rồi hãy ở yên đó. Sau đó tấm gương sẽ dâng lên'. Cat, chị nghĩ thế này thì em phải làm được.

"Em sẽ cố," Cat nói một cách nghi ngờ.
"Di chuyển ngược kim là sao vậy?"

"Là ngược chiều kim đồng hồ," Janet nói.
"Chữ này thì chị biết."

"Thế mà em cứ tưởng là bò ngửa chữ,"
Cat rụt rè nói.

Janet ái ngại nhìn nó.

"Chị nghĩ rằng em còn rất bé," nó nói,
"nhưng em làm chị lo lắng khi em cứ tỏ ra
nhút nhát mãi như thế. Đã ai làm gì em
chưa nào?"

"Em nghĩ là chưa," Cat nói, khá ngạc
nhiên. "Thì sao ạ?"

"Thôi được, chị chưa bao giờ có em trai,"
Janet nói. "Tìm một tấm gương đi."

Cat lấy tấm gương từ cái tủ nhiều ngăn
kéo của nó rồi cẩn thận đặt gương giữa sàn
nhà.

"Như vầy hả?"

Janet thở dài:

"Ý như rằng. Chị biết ngay là em sẽ đi lấy cái gương ngay nếu chị sai em. Làm ơn bớt tốt bụng và ngoan ngoãn có được không? Thế này mãi làm chị thấy phát bực. Thôi được..." Nó nhắc cuốn sách lên. "Em có thấy mặt em trong đó không?"

"Có mỗi cái mặt em." Cat nói.

"Tếu thật, vậy mà chị thấy cái mặt *chị*," Janet nói. "Cho chị làm với nhe?"

"Coi bộ chị làm phép thuật này hiệu nghiệm hơn em!" Cat nói.

Thế là cả hai đưa cùng di chuyển tấm gương, và đồng thanh đọc câu thần chú. Bỗng cánh cửa bật mở. Mary bước vào. Janet lầm lết giấu vội cuốn sách ra sau lưng.

"Nó đây rồi," Mary nói.

Chị ấy né sang bên để nhường chỗ cho một chàng thanh niên lạ mặt bước vào phòng.

"Đây là Will Suggins⁽¹⁾," Mary nói. "Anh

Bí mật của đại phù thủy

ấy là bạn trai của Euphemia. Anh ấy muốn nói chuyện với cậu, Eric."

Will Suggins trông cao ráo, vạm vỡ và khá bảnh trai. Y phục của anh trông cứ như đã được chải cẩn thận sau khi anh làm việc suốt cả ngày ở tiệm bánh. Trông anh không mấy thân thiện.

"Có phải mày đã biến Euphemia thành ếch không?" anh ta hỏi Cat.

"Phải ạ," Cat nói.

Có mặt Mary ở đó, Cat không dám nói gì khác.

"Mày còn bé quá,"

Will Suggins nói. Anh ta có vẻ thất vọng vì điều này. "Thây kệ," anh ta nói, "dù mày lớn nhỏ cỡ nào, tao cũng không tha cho mày cái tội biến Euphemia thành thứ này thứ nọ. Việc đó xúc phạm tao. Mày hiểu chưa?"

"Em thành thực xin lỗi," Cat nói. "Em sẽ không làm vậy nữa ạ."

"Mày không làm nữa là quá phải rồi!" Will Suggins nói. "Theo như Mary nói với tao thì mày quá nhẹ ký để dám làm lần nữa.

1. Will Suggins: Ghiêu Xắc-ghin.

Bí mật của đại phù thủy

Tao sẽ dạy cho mày một bài học và mày sẽ không chóng quên được đâu."

"Không, anh không thể làm như vậy được!"

Janet nói. Nó bước tới trước Will Suggins, vẻ đe dọa, đẩy cuốn *Phép Thuật Cho Người Nhập Môn* về phía anh ta.

"Anh lớn gấp ba lần nó, và nó đã xin lỗi rồi còn gì. Nếu anh mà dụng tới Cat, tôi sẽ..."

Nó thâu lại cuốn sách khỏi ngực của Will Suggins để lật giở một cách vội vã.

"... Tôi sẽ tạo ra sự bất động hoàn toàn ở phần chân và thân."

"Chắc là trông tao sẽ bảnh lấm đấy!" Will Suggins giễu cợt nói. "Cho tao hỏi, nếu mày không có phép thuật, làm sao mà mày làm được chuyện đó, hả? Và cho dù mày có làm được đi nữa, tao dám nói rằng tao sẽ thoát ra nhanh như chớp. Bản thân tao chính là một pháp sư thiện chí mà," anh ta nói. "Dù vậy, mày cũng đã cảnh tỉnh được tao rằng nó vẫn còn quá bé."

"Về phép thuật và những trò tinh quái thì

Will Suggins trông cao ráo, vạm vỡ và khá bảnh trai.

TiẾT Grói Phù Thủy

nó không quá bé đâm," Mary nói. "Cả hai đứa đều vậy. Chúng là một cặp thực sự bất hảo."

"Thôi được, vậy thì tao sẽ trừng trị bằng phép thuật. Tao cũng dễ tính thôi mà,"

Will Suggins nói. Anh ta lục tìm trong chiếc túi của bộ áo vét lấm tấm bột.

"A!"

Anh ta thốt lên rồi rút ra một thứ trông như cục bột nhão. Anh ta hì hục nặn nó thành một hôi bẳng cả hai cánh tay lực lưỡng. Rồi anh ta vo nó lại thành một trái bóng và quẳng xuống dưới chân Cat. Cục bột rơi đánh bịch một tiếng nhẹ xuống tấm thảm. Cat nhìn cục bột đầy e sợ, tự hỏi nó sẽ có tác dụng gì.

"Nó sẽ nambi đó," Will Suggins nói, "cho đến ba giờ sáng Chủ nhật. Chủ nhật là thời điểm không hay ho gì để làm phép thuật, nhưng đó là ngày tao rảnh rỗi. Lúc đó tao sẽ đợi mày ở cánh đồng Bedlam⁽¹⁾ dưới dạng một con cọp. Tao sẽ sắm vai một con cọp

1. Bedlam: Bedlam = Bet-lem.

Bí mật của đại phù thủy

ngon lành. Mày cứ việc biến thành con gì lớn bao nhiêu tùy thích, hoặc nhỏ và nhanh nếu như mày muốn, và tao sẽ dạy cho mày một bài học cho dù mày biến thành con gì. Còn nếu như mày không tới cánh đồng Bedlam dưới dạng con gì đó thì cái cục bột này sẽ bắt đầu hoạt động và chính mày sẽ bị biến thành ếch... cho đến khi nào tao còn muốn mày ở trong cái lốt đó. Thôi được, Mary. Tôi xong rồi đó."

Will Suggins quay lại, bước ra khỏi phòng. Mary theo sau anh ta, nhưng chị ấy không cưỡng được, thò đầu qua cánh cửa trước khi khép nó lại. Chị ấy nói:

"Eric, để xem cậu có thích bị như vậy không!"

Cat và Janet nhìn nhau rồi nhìn cục bột nhão.

"Em phải làm sao đây?" Cat hỏi.

Janet ném cuốn sách lên giường của Cat và tìm cách nhặt cục bột nhão lên. Nhưng cục bột đã bị chôn vào tấm thảm. Janet không sao nhấc nó lên được.

TẾT GIƠI PHÙ THỦY

"Muốn nhắc nó lên chỉ có nước khoét lỗ ở trên sàn," con bé nói. "Cat, mọi thứ cứ càng lúc càng tồi tệ. Chị nói, có gì em bỏ qua cho chị, chứ chị không mến nổi tí ti nào cái bà chị bọc đường của em!"

"Đó là lỗi của em mà," Cat nói. "Lẽ ra em không nên nói dối về vụ Euphemia. Tại vậy nên em mới rơi vào cái mớ bòng bong này chứ đâu phải tại Gwendolen."

"Gọi là mớ bòng bong cũng chưa đủ mạnh dâu," Janet nói. "Chủ nhật, em sẽ bị một con cọp nô vồ. Cho nên thứ Hai em sẽ không học được môn pháp thuật. Và nếu như đến đó mà toàn bộ câu chuyện còn chưa kết thúc thì nó cũng sẽ phải kết thúc vào thứ Tư, khi lão Bedlam đến đòi tiền. Theo em, thần Định mệnh còn rút thêm gì khỏi tay áo cho cả hôm thứ Ba không vậy? Chị đoán nếu em đến gặp anh chàng kia hôm Chủ nhật trong hình hài của chính em, chắc ảnh không nỡ hại em nhiều lắm đâu, đúng không? Thà thế còn tốt hơn là ngồi đợi để bị biến thành con ếch."

"Chắc em làm vậy quá," Cat nhất trí, mắt

Bí mật của đại phù thủy

nhìn xuống cái cục nhão xùi quẩy. "Nhưng mà, em vẫn cầu mong sao cho em có thể biến thành con gì đó. Em sẽ biến thành bọ chét. Ánh sẽ phải tự xé xác ảnh ra để tìm được em."

Janet bật cười. "Để xem có phép thuật nào làm được như vậy không."

Nó quay phắt lại để lấy cuốn *Phép Thuật Cho Người Nhập Môn* và bị va đầu vào chiếc gương. Chiếc gương đang lơ lửng trên không, ở ngang tầm trán của nó.

"Cat! Một trong hai đứa mình đã làm được rồi! Nhìn kia!"

Cat nhìn lên, vẻ không mấy quan tâm. Nó có quá nhiều chuyện để lo ở trong đầu.

"Em nghĩ đó là chị làm. Chị giống như Gwendolen nên chị có tài làm được phép thuật. Nhưng để biến thành con gì đó thì cả hai cuốn sách này không nhầm nhò gì đâu. Phải học đến lớp pháp thuật nâng cao kia."

"Thế thì chị làm phép để tấm gương hạ xuống nhe," Janet nói. "Không phải chị muốn làm phù thủy đâu. Chị thấy càng có nhiều

THẾ Giới Phù Thủy

phép thuật thì càng dễ trở thành xấu xa."

Đúng lúc Janet lật sách ra thì có tiếng gõ cửa. Janet vỗ lấy chiếc ghế cạnh giường Cat và đứng lên đó để che khuất tấm gương. Cat vội vàng quỳ một gối xuống cục bột nhão. Không đứa nào muốn có thêm rắc rối.

Janet gấp ngược cuốn *Phép Thuật Cho Người Nhập Môn* để nó trông giống như bất kỳ cuốn sách nào, rồi cầm cuốn sách vãy vãy Cat.

"Vào vườn đi, Maud," nó lớn giọng.

Nghĩ đó là lời mời, Cô Bessemer mở cửa bước vào. Bà đang ôm khệ nệ dù đỗ đặc, với một ấm trà sứt mẻ móc trên một ngón tay.

"Đỗ đặc mà ta hứa đã có rồi đây nè, hai con," bà nói.

"Ồ," Janet thốt lên. "Cảm ơn cô rất nhiều ạ. Chúng con đang đọc thơ, cô biết đấy."

"Thế mà ta cứ tưởng rằng các con đang nói với ta!" Cô Bessemer bật cười. "Tên của ta là Maud. Ta đặt mấy thứ này lên giường có được không?"

Bí mật của đại phù thủy

"Được ạ, cảm ơn cô," Cat nói.

Không đứa nào dám di chuyển. Chúng xoay người tại chỗ để nhìn Cô Bessemer chất nguyên đống đồ đặc lên giường, và, vẫn tiếp tục xoay người, chúng cảm ơn bà một cách nồng nhiệt. Khi Cô Bessemer vừa ra khỏi, chúng ào tới để xem liệu có diêm phúc nào khiến trong đống đồ đó có món gì giá trị hay không. Chẳng có món gì cả. Như Janet đã nói, nếu chúng thực sự muốn chơi trò làm nhà thì hai chiếc ghế và một tấm thảm cũ quả là trúng tủ, nhưng xét trên quan điểm mua bán thì đây chỉ là một đống đồ vô dụng.

"Cô ấy tốt quá, vậy mà cũng còn nhớ," Cat nói trong lúc nhét đống đồ vào chiếc tủ của nó.

"Có điều là bây giờ tụi mình cũng phải nhớ mà chơi làm nhà với mấy thứ đó," Janet rầu rĩ nói. "Cứ như tụi mình chưa đủ việc để làm vậy. Giờ thì chị sẽ hạ tấm gương đó xuống. Chị sẽ làm được cho coi."

Nhưng tấm gương không chịu xuống. Janet đã thử tất cả các phép thuật trong cả hai

cuốn sách, thế mà chiếc gương vẫn lơ lửng trên không, ở ngang tầm đầu nó.

"Em thử đi, Cat," Janet nói. "Mình không thể để nó lơ lửng ở đó hoài được."

Cat bừng tỉnh khỏi trạng thái rầu rĩ ngồi nhìn cục bột nhồi. Cục bột vẫn tròn xoe. Không có dấu vết gì cho thấy Cat đã quỳ lên nó, và điều đó làm cho Cat hoảng sợ. Cat biết rằng đó phải là một món bùa rất mạnh. Khi Janet gọi nó, nó thở dài và vó lên để lôi chiếc gương xuống. Kinh nghiệm với Julia đã dạy nó rằng, một phép thuật đơn sơ thường có thể bị bẻ gãy bằng một cách rất giản dị.

Chiếc gương không chịu nhích xuống cho dù là một phân, thay vào đó lại trượt ở trên không. Cat thấy thú vị. Nó chồm lên bám vào chiếc gương bằng cả hai tay. Đôi chân nó bị hẫng, lơ lửng trên không và nó tiếp tục di du lịch ở trong phòng theo một cách rất dễ chịu.

"Coi bộ vui à!" Janet nói.

"Vui lắm," Cat xác nhận. "Chị thử đi."

Chúng chơi với chiếc gương một hồi lâu

sau đó. Càng đẩy chiếc gương mạnh chừng nào nó càng bay nhanh chừng ấy, và nó có thể đeo được dễ dàng trọng lượng của cả hai đứa. Janet phát hiện ra rằng cách đánh đu hay nhất là đứng trên chiếc tủ nhiều ngăn kéo rồi nhảy xuống chộp lấy chiếc gương. Sau đó, khi đã hổn chén, nó có thể dãy đạp, chu du khắp trong phòng rồi hạ cánh trên chiếc giường của Cat. Hai đứa dang cùng nhau quay cuồng trên tấm thảm, làm rối tung rối mù và cười lăn lóc thì Roger gõ cửa, bước vào.

"Trời ơi, hay quá!" nó thốt lên. "Tụi này chưa hề nghĩ ra cái vụ này. Cho thử có được không? Còn chuyện này nữa, Gwendolen, tôi mới gặp trong làng một ông mắt lé trông rất quái dị. Ông ấy nhờ tôi chuyển lá thư này cho bạn."

Cat buông mình rơi xuống thảm và chộp lấy lá thư. Đó là thư của lão Nostrum. Cat nhận ra ngay nét chữ. Nó thấy mừng đến mức bảo Roger:

"Cứ làm hai chục vòng nếu bạn muốn!"

Rồi nó cầm lá thư chạy ào tới Janet.

Bí mật của đại phù thủy

"Đọc đi, nhanh lên! Coi trong thư viết gì vậy?"

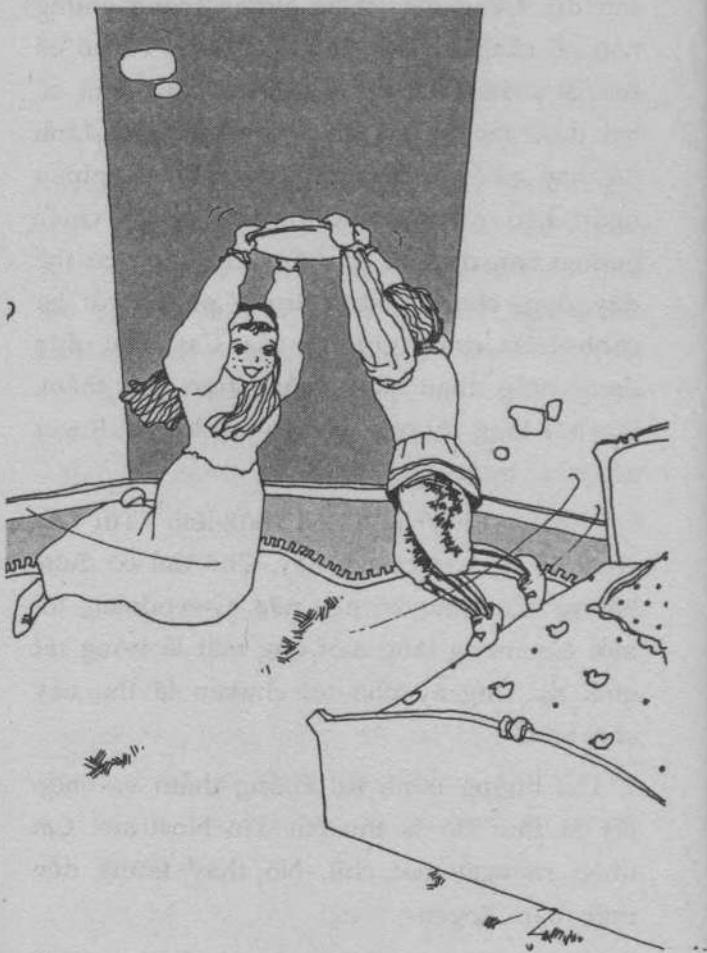
Lão Nostrum có thể giải thoát hai đứa khỏi những rắc rối. Lão có thể chỉ là một thầy đồng không hơn không kém, nhưng nếu như Janet ngọt ngào yêu cầu thì chắc lão thừa sức biến được Cat thành bọ chét. Lão chắc phải có một món bùa nào đó có thể làm cho Cat trông như là cũng biết làm phép vậy, để hù anh chàng Will Suggins.

Và mặc dù lão Nostrum chẳng giàu có gì, nhưng người anh William của lão lại rất giàu. Lão ta có thể cho Cat vay hai mươi bảng nếu lão ta nghĩ đó là lão đang giúp Gwendolen.

Cat ngồi lên giường cạnh Janet, và chúng cùng đọc lá thư trong khi Roger nặng nề bay khắp phòng, đánh du với chiếc gương và khúc khích một cách điềm đạm trước niềm vui thú đó. Lão Nostrum viết:

Học trò cưng và yêu mến của ta,
Ta đang ở đây, ngủ tại quán trọ White Hart¹⁾.

1. White Hart: Goại-tơ Hác

Hai đứa đang cùng nhau quay cuồng trên tấm thảm...

THẾ Giới Phù Thủy

Điều quan trọng nhất – ta lặp lại, điều quan trọng bậc nhất – là con phải đến gặp ta tại đây vào chiều thứ Bảy, đem theo cả em của con.

Người thầy luôn yêu mến và tự hào về con,

Henry Nostrum

Đọc xong thư, Janet trông bồn chồn và hoang mang. Nó khẽ rên rỉ.

"Hy vọng đó không phải tin xấu," Roger nói khi lượn ngang qua với đôi chân co ra sau.

"Không đâu, đó là tin tốt nhất cho tụi này!"

Cat nói và thúc vào sườn Janet để buộc con bé phải mỉm cười. Janet mỉm cười một cách miễn cưỡng, nhưng Cat vẫn không thể làm cho nó thấy rằng đó là một tin tốt, ngay cả khi Cat đã cố giải thích.

"Nếu ông ấy là người dạy dỗ Gwendolen thì ông sẽ biết ngay chị không phải là chị ấy," Janet nói. "Mà giả dụ ông ấy không biết đi nữa thì ông cũng không thể nào hiểu

Bí mật của đại phù thủy

nỗi vì sao em lại muốn thành bọ chét. Ði nhờ ông ấy chuyện đó thì kỳ cục quá, dù đúng là mình đang sống trong thế giới phù thủy này thật. Rồi ông ấy thế nào cũng thắc mắc tại sao chị không làm điều đó cho em. Hay tụi mình nói thật với ống?"

"Không được, bởi vì phải là Gwendolen thì ông ấy mới cưng," Cat giải thích.

Có gì đó mách bảo Cat rằng lão Nostrum sẽ không vui, giống như Chrestomanci, nếu biết rằng Gwendolen đã bỏ đi sang một thế giới khác.

"Mà ông ấy có sắp đặt kế hoạch gì đó cho chị ấy đấy."

"Đúng rồi, trong buổi gặp sắp tới, ông ấy chắc chắn sẽ nghĩ chị đã biết hết tất cả mọi thứ về các kế hoạch đó." Janet bồn chồn nói. "Nếu em hỏi thì chị sẽ nói, Cat ạ, đây lại là một vụ đáng nguyên rửa nữa."

Vẫn không sao thuyết phục được Janet rằng thế là đã có lối thoát. Mà Cat cầm chắc là đã có lối thoát. Nó sung sướng đi ngủ và vui vẻ thức dậy. Nó vẫn thấy vui, ngay cả khi dẫm lên cục bột nhão và cảm thấy cục

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

bột đó lành lạnh, giống như một con ếch ở dưới chân. Nó che cục bột lại bằng cuốn Phép Thuật Cho Người Nhập Môn. Rồi nó chuyển sang quan tâm tới chiếc gương. Chiếc gương có thể trôi ra giữa phòng lăm chữ. Cuối cùng, Cat phải cột chiếc gương vào kệ sách bằng một cọng dây giày của đôi giày vẫn để mang vào ngày Chủ nhật.

Cat nhận thấy Janet kém vui hơn bao giờ hết. Sáng kiến mới nhất của Julia là con muỗi. Con muỗi đó chờ đón Janet khi con bé vào ăn sáng và bám riết lấy nó; vo ve, chích đốt trong suốt giờ học, cho đến khi Cat đậm được nó bẹp dí bằng cuốn sách Số Học.

Có thể là do vụ này, hay do những ánh mắt đầy ác ý của cả Julia lẫn Mary, hay do ý nghĩ sẽ phải gặp lão Nostrum, mà Janet trở nên vừa căm kinh vừa thảm hại.

"Em thì không việc gì rồi,"

Janet ấm ức nói khi chúng đi xuôi theo con lộ hướng ra làng vào buổi chiều hôm đó.

"Em lớn lên trong tất cả những trò phép thuật đó và em đã quen với chúng rồi.

Bí mật của đại phù thủy

Nhưng chị thì không phải vậy. Điều làm chị lo sợ là việc đó sẽ kéo dài mãi mãi. Và nó càng làm chị sợ hơn nữa nếu việc đó không phải là mãi mãi. Giả sử Gwendolen lại chán nản cái thế giới mới của chị ấy và quyết định bỏ đi tiếp thì sao? Nếu việc đó xảy ra, *tụi chị* sẽ bị lôi theo, nguyên một loạt các bản sao của tụi này, và chị sẽ lại phải đương đầu với cái thế giới của Gwendolen, còn em sẽ phải gặp lại tất cả các rắc rối của em với một người chị mới."

"Ồ, em chắc chuyện đó không xảy ra nữa đâu," Cat nói, khá hoảng hốt trước cái khả năng đó. "Chị ấy chắc chắn sẽ sớm trở lại thôi mà."

"Ồ, thật vậy sao?" Janet mỉa mai hỏi.

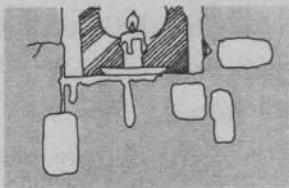
Chúng đang chui qua những cánh cổng, và một lần nữa các bà mẹ lại bế con của họ tránh xa bóng dáng hai đứa, và bãi cỏ ven làng trở nên trống trơn khi chúng đi tới nơi.

"Chị ước gì được trở về nhà!"

Janet than thở, gần như phát khóc, trước cái cách mà mọi người bỏ đi.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Cat và Janet được dẫn vào một phòng khách kín đáo của quán trọ White Hart. Lão Henry Nostrum trò tới một cách vênh vang để đón tiếp chúng.

"Các bạn nhở thân mến của ta!"

Lão đặt tay lên đôi vai Janet và hôn nó. Janet dợm lui ra sau, làm trêch chiếc nón sang một bên tai. Cat hơi run. Đã lâu nô quên mất cái nhìn len lét, bần tiện của lão Nostrum và cả cái hiệu ứng quái dị ở con mắt trái nhìn đâu đâu của lão.

"Ngồi xuống đi, ngồi xuống đi!" Lão Nostrum nồng nhiệt nói. "Uống chút bia gừng đi chớ!"

Chúng ngồi xuống, nhâm nháp món bia gừng mà cả hai đứa đều không ưa chút nào.

"Ông tìm cháu và chị Gwendolen có việc gì ạ?" Cat hỏi.

"Đó là vì," lão Nostrum nói, "để di thăng vào vấn đề và không mất thì giờ lòng vòng, tất cả chúng ta đã nhận ra rằng, như đã lo ngại từ trước, chúng ta không cách chi sử dụng được ba chữ ký mà các cháu đã tử tế cho ta để đổi lấy những dịch vụ trong lĩnh vực giáo dục. KẾ SỐNG TRONG LÂU ĐÀI ĐẰNG KIA, mà cái tên nếu nói ra thì thật đáng khinh, đã ký tên mình dưới những sự bảo vệ không thể phá vỡ nổi. Các cháu có thể hiểu là ông ta đã thận trọng như thế nào. Nhưng ta e rằng điều đó bắt buộc chúng ta phải sử dụng đến Kế hoạch Hai. Đó là lý do vì sao, Cat thân mến của ta, chúng ta đã mừng rỡ đến thế khi thu xếp được cho các cháu đến sống ở Lâu đài."

"Kế hoạch Hai là gì ạ?" Janet hỏi.

Con mắt lé của lão Nostrum trượt sang một bên mặt của Janet. Có vẻ như lão không nhận ra nó không phải là Gwendolen. Có lẽ

TẾT GRỚI PHÙ THỦY

con mắt lan man của lão không nhìn được rõ lắm.

"Kế hoạch Hai là thứ mà ta đã mô tả cho con rồi đấy thôi, Gwendolen thân mến," lão nói. "Chúng ta chẳng hề thay đổi nó tí ti nào cả."

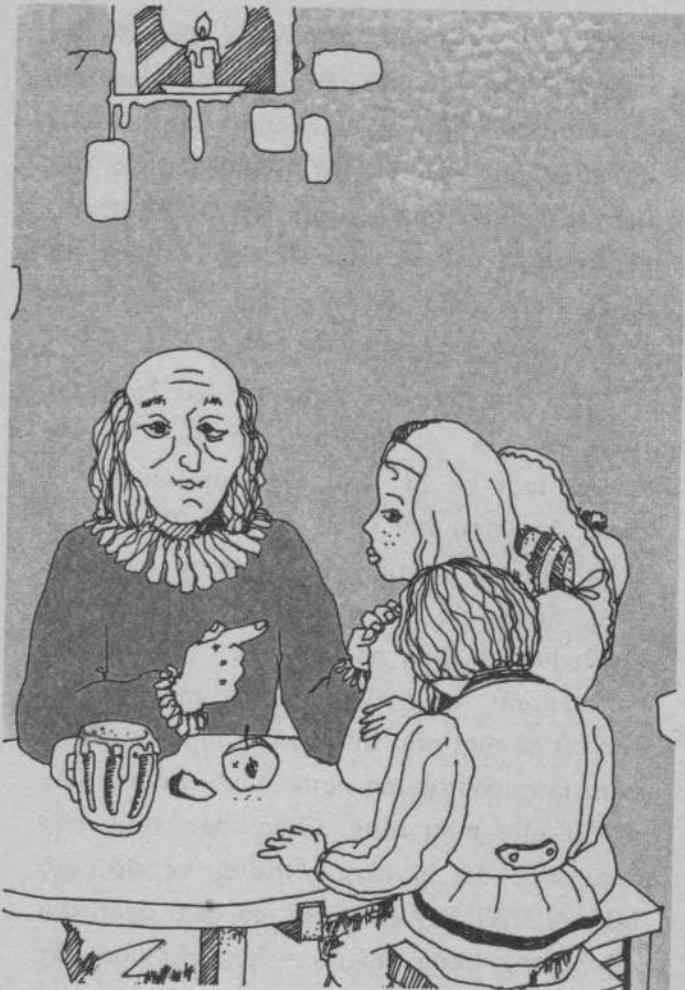
Janet dành phải tìm cách khác để dò la xem lão đang nói chuyện gì. Nó đã trở nên thuần thực trong việc này.

"Nhưng cháu muốn ông phải mô tả kỹ cho Cat," nó nói. "Nó chưa biết kế hoạch đó, và có lẽ nó cần được biết bởi vì... bởi vì cháu chẳng may đã bị họ truất hết phép thuật rồi."

Lão Nostrum ve vẩy một ngón tay dùa dùa trước mặt Janet.

"Phải rồi, con bé hư đốn. Ta đã nghe được nhiều chuyện về con ở trong cái làng này. Mất phép thuật đúng là buồn thật đấy, nhưng hy vọng đó chỉ là tạm thời thôi. Giờ thì... về chuyện giảng lại cho Cat... ta nên nói thế nào đây?"

Lão nghĩ ngợi, vuốt vuốt chõi tóc mai

Lão Nostrum ve vẩy một ngón tay
dùa dùa trước mặt Janet.

THẾ Giới Phù Thủy

xoăn xoăn, theo như thói quen. Cái lối lão vượt tóc cho Cat biết rằng, dù lão Nostrum sắp sửa nói điều gì đi chăng nữa thì điều đó sẽ không chắc là sự thật. Việc đó thể hiện trong cử động của đôi tay lão Nostrum, và trong cả cái cách lão đeo chiếc đồng hồ dây chuyền bằng bạc vào quanh chiếc cổ tay tròn trịa và cáu bẩn của mình.

"Tốt lắm, bạn nhỏ Chant," lão Nostrum nói, "Đây là cốt lõi của vấn đề. Có một nhóm, một bè lũ, một tập hợp những kẻ được dẫn đầu bởi CHỦ NHÂN TÒA LÂU ĐÀI. Họ xử sự rất ích kỷ trong quan hệ pháp thuật. Họ giữ những thứ tốt nhất cho chính họ, và điều này dĩ nhiên làm cho họ trở nên rất nguy hiểm. Họ là mối đe dọa cho tất cả mọi phù thủy, và là một thảm họa tiềm tàng cho những người bình thường. Lấy ví dụ như máu rồng. Chắc cháu cũng biết rằng thứ đó bị cấm. Những kẻ đó, với NHÂN VẬT ĐÓ cầm đầu, đã cấm đoán thứ đó, nhưng trong khi đó – hãy ghi nhớ đấy nhé, bạn nhỏ Chant – bản thân họ vẫn sử dụng chúng hàng ngày. Và – đây là điều ta

Bí mật của đại phù thủy

muốn nhấn mạnh – họ kiểm soát chặt chẽ những con đường để đến với các thế giới có máu rồng. Một thây đồng bình thường như ta chỉ có thể lấy được máu rồng với rủi ro và chi phí rất lớn, và các nhà cung ứng hàng độc của chúng ta phải liều mạng sống mới kiếm được nó cho chúng ta. Cũng tương tự như thế với hầu hết các sản phẩm từ thế giới khác. Giờ thì ta hỏi cháu, bạn nhỏ Cat, làm vậy có công bằng hay không? Không hề. Và ta sẽ nói cho cháu biết tại sao lại không, bạn nhỏ Eric ạ. Không công bằng là ở chỗ những con đường đi đến các thế giới khác lại đang nằm trong tay của một số ít người. Đó chính là cốt lõi của vấn đề: *những con đường đến với thế giới khác*. Chúng ta muốn chúng được mở ra, tự do đi lại cho tất cả mọi người. Và đó là nơi mà cháu sẽ đến, bạn nhỏ Cat ạ. Con đường tốt nhất và dễ dàng nhất, CÁNH CỔNG RỘNG LỚN NHẤT ĐỂ ĐI ĐẾN NƠI KHÁC, nếu cho phép ta gọi nó như thế, là *một khu vườn kín nào đó* trong phạm vi của cái gọi là Lâu đài. Ta đoán rằng cháu cũng đã bị cấm bước vào đó..."

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

"Đúng rồi ạ," Cat nói. "Chúng cháu đã bị cấm."

"Cháu thấy có bất công không nào!" Lão Nostrum nói. "CHỦ NHÂN CỦA NƠI ĐÓ thì sử dụng cánh cổng đó hàng ngày và đi du lịch đến bất cứ nơi đâu ông ta thích. Cho nên điều mà ta muốn cháu làm, bạn nhỏ Cat ạ, và cũng là toàn bộ nội dung của Kế hoạch Hai, đó là đi vào khu vườn ấy vào lúc chính xác hai giờ ba mươi phút chiều Chủ nhật. Cháu có thể hứa với ta sẽ làm điều đó không?"

"Làm như thế thì có gì là tốt ạ?" Cat hỏi.

"Nó sẽ phá món bùa niêm phong mà những kẻ hiểm độc đó đã dán lên CÁNH CỔNG ĐỂ ĐI ĐẾN NƠI KHÁC," lão Nostrum đáp.

"Cháu chưa hiểu rõ lắm," Janet nói với một nếp nhăn rất "ra trò" trên vầng trán, "Nếu Cat chỉ đơn giản đi vào khu vườn thôi thì bằng cách nào nó phá được lá bùa niêm phong đó?"

Lão Nostrum trông có vẻ hơi bức.

Bí mật của đại phù thủy

"Bằng cách để một chú bé ngây thơ bình thường đi vào, dĩ nhiên rồi. Gwendolen thân mến của ta ơi, ta đã nhấn mạnh với cháu không biết bao nhiêu lần tầm quan trọng của việc phải có một chú bé ngây thơ ở trung tâm của Kế hoạch Hai. Cháu phải hiểu chứ."

"Ồ, cháu hiểu, cháu hiểu mà," Janet vội nói. "Và điều đó có phải là nhất thiết vào lúc hai giờ rưỡi chiều Chủ nhật này không ạ?"

"Chắc chắn rồi," lão Nostrum nói và mỉm cười trở lại. "Đó là một thời khắc rất mạnh. Cháu có chịu làm việc đó cho chúng ta không, bạn nhỏ Cat? Cháu có chịu, bằng hành động đơn giản đó, giúp chị của cháu và những người như chị ấy được tự do hay không? Cháu có chịu giúp họ được tự do làm những gì họ cần trong việc thực thi phép thuật không?"

"Cháu sẽ gấp rắc rối nếu như cháu bị tóm," Cat nói.

"Họ sẽ xem đó như một chút trò nghịch ngợm trẻ con thôi mà. Vả lại, cháu đừng có sợ, chúng ta sẽ lo cho cháu sau đó," lão Nostrum cố thuyết phục.

TẾ GIÓI PHÙ THỦY

"Cháu nghĩ cháu sẽ cố ạ," Cat nói. "Nhưng ông có thể giúp cháu một chút để đổi lại không ạ? Theo ông nghĩ, anh của ông có thể hào hiệp cho chúng cháu vay hai mươi bảng trước thứ Tư tối không?"

Một ánh mắt mơ hồ, mặc dù vẫn niềm nở, xuất hiện trên con mắt trái của lão Nostrum. Con mắt đó hiền từ chia vào góc xa của phòng khách.

"Bất cứ thứ gì miễn cháu thích, cậu bé thân mến ạ. Chỉ cần cháu di vào khu vườn đó thì những trái cây của tất cả các thế giới sẽ tha hồ cho cháu hái."

"Cháu cần biến thành bọ chét trong nửa giờ nữa, và vào hôm thứ Hai thì cháu muốn có bề ngoài như là người làm được phép thuật," Cat nói. "Đó là tất cả những gì cháu cần, ngoài hai mươi bảng kia ra."

"Bất cứ điều gì, bất cứ điều gì! Miễn cháu vào khu vườn đó cho chúng ta," lão Nostrum hào phóng nói.

Có vẻ như Cat và Janet buộc phải hài lòng với những lời nói suông ấy. Cat đã thực hiện nhiều nỗ lực để buộc lão Nostrum

Bí mật của đại phù thủy

phải hứa dứt khoát, nhưng tất cả những gì lão nói chỉ là "Chỉ cần cháu vào trong khu vườn đó". Janet nhìn Cat rồi hai đứa đứng lên để ra về.

"Mình nói chuyện tầm phào chút đi," lão Nostrum đề nghị. "Ta có ít nhất hai vật lý thú cho các cháu."

"Chúng cháu không có thời giờ," Janet nói dối một cách cứng cỏi. "Đi thôi, Cat."

Lão Nostrum đã quen với sự cứng cỏi tương tự của Gwendolen. Lão bèn đứng dậy, tiễn hai đứa ra cửa quán trọ như những bậc vương giả, rồi vẫy chào chúng khi chúng bước ra khu công viên.

"Hẹn gặp lại các cháu hôm Chủ nhật," lão gọi với theo chúng.

"Không có vụ đó đâu!" Janet thì thào.

Vẫn giữ đầu cúi gầm để chiếc nón rộng của Gwendolen che nó trước cặp mắt lão Nostrum, Janet thì thầm với Cat.

"Cat à, nếu em làm cái việc mà một kẻ bất lương không thể tưởng tượng nổi như thế muốn em làm, thì đúng là em điên mất

THẾ Giới Phù Thú

rồi! Chị biết lão ta đã xổ ra với em một tràng dối trá. Chị không biết lão ấy thực sự muốn gì, nhưng chị xin em đừng làm theo lão ta."

"Em biết..."

Cat vừa định nói thì lão Baslam đã đứng dậy từ băng ghế bên ngoài quán trọ White Hart và lóng ngóng chạy theo chúng.

"Đợi chút!" lão ta hổn hển nói, phả cả hơi bia lên hai đứa.

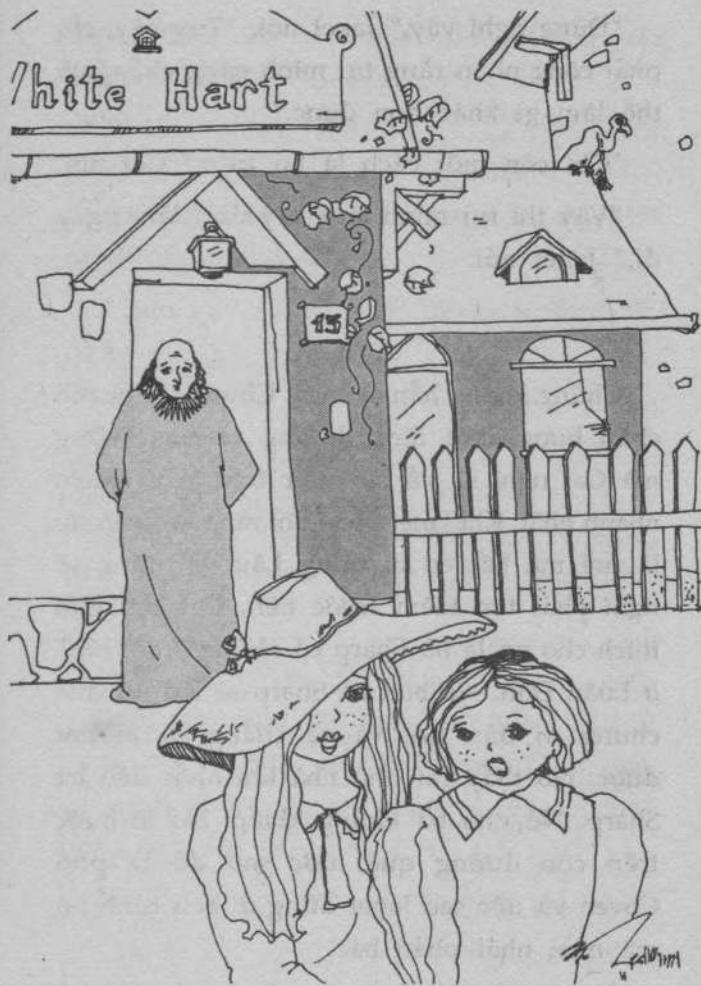
"Con gái, con trai, ta hy vọng các cháu vẫn lưu tâm những gì ta đã nói với các cháu, thứ Tư đấy nhé. Đừng quên thứ Tư đấy."

"Ông đừng lo. Điều đó vẫn ám ảnh những giấc mơ của cháu," Janet nói. "Làm ơn nhé. Chúng cháu đang bận, ông Bustle⁽¹⁾ à."

Chúng đi nhanh qua khu vực công viên. Người sống duy nhất mà chúng thấy ở đây là Will Siggins. Anh ta bước ra từ sân sau tiệm bánh mì để nhìn theo chúng đầy ác ý.

"Em nghĩ chắc em sẽ lãnh đủ quá," Cat nói.

1. Bustle: Bất-xồn (Janet luôn gọi nhầm tên lão Baslam!)

... chị xin em đừng làm theo lão ta.

"Đừng nghĩ vậy," Janet nói. "Tuy vậy, chị phải công nhận rằng tụi mình cũng chẳng có thể làm gì khác hơn được."

"Chỉ còn một cách là bỏ trốn," Cat nói.

"Vậy thì tụi mình làm vậy đi... làm ngay đi," Janet nói.

Chúng không hẳn là chạy. Chúng chỉ nhanh chân bước khỏi làng, hướng ra con đường mà Cat nghĩ sẽ về lại được trấn Wolvercote nhanh nhất. Khi Janet phản đối rằng Wolvercote là nơi mà bất cứ ai trong Lâu đài cũng sẽ nghĩ phải tìm kiếm trước tiên, Cat bèn giải thích cho nó là bà Sharp có những "mối lõi" ở Luân Đôn. Nó biết bà Sharp sẽ lén lút đưa chúng đi đâu đó, và sẽ chẳng có ai hỏi được. Nó thấy rất nhớ nhà khi nhắc đến bà Sharp. Nó nhớ bà khủng khiếp. Nó lê bước trên con đường quê, ước sao đó là phố Coven và ước sao Janet đừng đi bên cạnh nó mà nhai nhải phản bá.

"Thôi được, biết đâu em có lý," Janet nói, "vả lại chị cũng chẳng biết nơi nào khác hơn

để mà đến. Làm cách nào tụi mình đến được Wolvercote đây? Quá giang hả?"

Vì Cat không hiểu thế nào là quá giang, Janet phải giải thích cho nó hiểu rằng điều đó có nghĩa là được cho lên xe nhờ ngoắc ngoắc ngón tay cái.

"Làm vậy sẽ đỡ phải đi bộ nhiều," Cat đồng ý.

Lối đi mà nó chọn nhanh chóng rẽ ra một con đường quê chính hiệu đầy vết lún của bánh xe và cỏ lang, hai bên đường là hai hàng dậu cao, lủng lẳng những trái mọng đỏ tươi. Không có một phương tiện giao thông nào trên đường.

Janet cố không can gián gì Cat.

"Chỉ một điều này thôi," nó nói. "Nếu tụi mình tìm ra được đúng đường từ chỗ này, em phải hứa với chị không bao giờ được nhắc đến KẺ MÀ EM BIẾT LÀ AI."

Do Cat không hiểu, Janet phải giải thích:

"Thì là cái người mà lão Nostrum gọi là NHÂN VẬT ĐÓ hay CHỦ NHÂN TÒA LÂU ĐÀI đó mà... Em biết rồi kia mà!"

"Ồ," Cat thốt lên, "Ý chị nói là Chrest..."

"Im!" Janet nạt. "Đúng là chị muốn ám chỉ ông ta, và em không được nhắc tên ông ta. Ông ta là thầy bùa và ông ta luôn luôn xuất hiện mỗi khi em nhắc đến ông ta, ngốc ạ! Cứ nhìn cái cách lão Nostrum sợ cứng cả người không dám nhắc tên ông ta thì biết ngay chứ gì."

Cat suy nghĩ điều này. Mặc dù rầu rĩ và nhớ nhả, nó vẫn không dễ dàng đồng ý với bất cứ điều gì Janet nói. Dù sao con bé cũng không thực sự là chị nó. Ngoài ra, lão Nostrum đã không nói sự thật. Và Gwendolen cũng chưa bao giờ nói rằng Chrestomanci là một thầy bùa. Nếu nghĩ ông ấy là thầy bùa thì Gwendolen chắc chắn đã chẳng đời nào dám làm tất cả những phép thuật linh tinh.

"Em không tin chị," nó nói.

"Tốt thôi. Thì em đừng có tin," Janet nói. "Chỉ cần em đừng nói tên ông ta ra."

"Thế nào cũng được," Cat nói. "Dù sao em cũng hy vọng đừng bao giờ còn gặp lại ông ta."

Chúng càng đi tới thì con đường quê càng

rộng dần ra. Đó là một buổi chiều hanh nóng. Hai bên hàng dậu đầy những trái dẻ, và những bụi lớn toàn trái mâm xôi. Chúng đi chưa hết một dặm đường thì Cat đã chợt thấy những cảm xúc của nó hoàn toàn đổi khác. Nó đã được tự do. Những rắc rối của nó đã bị bỏ lại phía sau. Nó và Janet hái những trái dẻ vừa chín tới và cười giòn rất vui khi đập hạt dẻ. Janet tháo chiếc nón của nó ra – nó đã lặp đi lặp lại với Cat rằng nó rất ghét đội nón – và chúng bỏ trái mâm xôi vào đầy nón để dành còn dùng về sau. Và hai đứa lại cười rũ rượi khi nước trái mâm xôi rỉ ra từ chiếc nón, rơi tong tong xuống bộ váy của Janet.

"Em nghĩ đi trốn như thế này thiệt là vui," Cat nói.

"Cứ đợi qua đêm trong một vụa lúa đầy chuột rồi hăng nói," Janet nói. "Cọt kẹt, cọt kẹt này... Trong thế giới phù thủy này thì có yêu tinh không?.. Ồ ố..., coi kia! Có xe đang đi tới! Ngoắc ngón cái di.... không, phải vẫy mới được. Có lẽ ở đây ngoắc ngón cái họ không hiểu."

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

Chúng rối rít vẫy chiếc xe lớn màu đen đang rầm rì và xóc nẩy tiến về phía chúng trên con đường đầy vết lún. Chiếc cửa sổ gần nhất được xoay xuống. Cả hai đứa bị một cú sốc nặng nề khi Julia thò đầu ra ngoài.

Julia trông tái mét và bồn chồn.

"Ôi, làm ơn trở lại đi!" nó nói. "Tôi biết các bạn trốn đi là do lỗi tại tôi, nhưng tôi đã hối hận lắm rồi! Tôi thè sẽ không làm thế nữa đâu!"

Roger thò đầu ra từ cửa sổ phía sau.

"Tôi đã nói với chị ấy hoài rồi, rằng thế nào các bạn cũng bỏ trốn," nó nói. "Nhưng chị ấy có chịu tin tôi đâu. Các bạn trở về đi. Làm ơn đi mà."

Đến đó, cánh cửa chỗ tay lái mở ra. Bà Millie đi bọc quanh chiếc mui xe dài, hối hả lao tới. Trông bà giản dị hơn rất nhiều so với thường lệ, bởi lẽ các tay áo của bà đã được xắn lên để tiện lái xe. Bà lại mang đôi giày chắc khỏe, đội một chiếc nón cũ. Bà cũng bồn chồn chả kém gì Julia. Khi bước tới chỗ Janet và Cat, bà quơ tay ôm lấy hai đứa

Bí mật của đại phù thủy

và mừng rỡ ghì chúng mạnh đến mức Cat sém chút nữa ngã ngửa.

"Các con tội nghiệp! Lần sau, nếu các con cảm thấy không vui thì phải đến nói với ta ngay tức khắc! Mà các con cũng liều lĩnh quá đi mất! Ta đã sợ các con gặp rắc rối quá chừng. Sau đó Julia nói với ta rằng đó là lỗi tại nó. Ta giận nó vô cùng. Một cô gái đã từng làm như vậy với ta hồi còn nhỏ và ta biết điều đó làm cho ta khốn khổ đến cỡ nào. Giờ thì, làm ơn đi các con, làm ơn trở lại đi. Ta có một bất ngờ đang chờ đón các con ở Lâu đài."

Cat và Janet chẳng còn biết làm gì khác hơn là leo vào sau xe và để bà đưa về Lâu đài. Chúng cảm thấy khốn khổ. Nỗi khốn khổ của Cat càng tăng lên khi nó bắt đầu cảm thấy muối ói vào lúc bà Millie lái chiếc xe long xồng xộc lùi lại trên con đường huyệt để ra đến một cánh cổng, nơi bà có thể trở đầu xe. Mùi trái mâm xôi từ chiếc nón mềm nhũn của Janet càng khiến nó cảm thấy thêm tồi tệ.

Bà Millie, Roger và Julia nhẹ nhõm ra mặt

Bí mật của đại phù thủy

Ta có một bất ngờ đang chờ đón các con ở Lâu đài.

vì đã tìm được hai đứa kia. Ba mẹ con hồn hở huyên thuyên suốt dọc đường. Mặc dù đang muốn bệnh, Cat vẫn có cảm giác rằng, dù không người nào trong bọn họ nói ra, điều khiến họ đặc biệt vui mừng là họ đã tìm ra được Janet và Cat trước khi Chrestomanci biết được tin bọn chúng bỏ trốn. Cảm giác đó không làm cho cả Cat lẫn Janet cảm thấy dễ chịu hơn chút nào.

Trong năm phút, chiếc xe đã rầm rì đi ra con đường lớn và dừng lại trước cổng chính của tòa lâu đài. Bác tổng quản mở cửa xe cho mọi người. Cat buồn rầu nghĩ, đó chính là điều mà chị Gwendolen từng mong muốn. Thêm vào đó, bác tổng quản còn long trọng đón lấy chiếc nón rỉ nước của Janet.

"Tôi sẽ cho mang đến chỗ ông bếp trưởng," bác nói.

Bà Millie nói với Janet rằng chiếc váy của nó trông cũng không đến nỗi nào và giục giã hai đứa đến chỗ được gọi là Phòng Khách Nhỏ.

"Dĩ nhiên gọi như thế có nghĩa là nó chỉ rộng có vỏn vẹn bẩy mươi bộ vuông," bà

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

nói. "Vào đi. Người ta sẽ mang trà tới cho các con."

Chúng bước vào. Ở giữa căn phòng lớn vuông vức, một người phụ nữ gầy gò, mong manh, mặc bộ đồ màu đen đính cườm đang căng thẳng ngồi trên mép một chiếc ghế mạ vàng. Bà ta giật mình, quay ngoắt lại khi cánh cửa mở ra.

Cat quên cả cơn say xe.

"Bà Sharp!" nó hét lên và nhào tới ôm lấy bà.

Tuy trông rất căng thẳng, nhưng bà Sharp mừng khôn xiết.

"Cat của bà đây rồi! Lại đây, lùi ra chút để bà nhìn con chút coi, và cả con nữa, Gwendolen, cưng của bà. Trời đất! Các con mặc đồ đẹp thế này để chơi đùa đấy sao? Con mập ra đó, Cat. Còn con thì ốm đi, Gwendolen à. Bà biết tại sao mà, các con à, tin bà đi! Các con hãy nhìn thử coi người ta đã mang đến cho ba bà cháu mình bữa tiệc trà như thế nào nè!"

Đó là một bữa tiệc trà tuyệt diệu, thậm

Bí mật của đại phù thủy

chí còn ngon hơn cả bữa tiệc trà trên bãi cỏ. Bà Sharp, với cái tật tham lam cổ hủu, xà ngay vào, ních càng đầy cái bụng càng tốt, và nói năng một cách khó nhọc.

"Phải, lão Nostrum và bà đã đón tàu ngày hôm qua. Sau khi bà nhận được bưu thiếp của con, Cat à, bà thấy không thể nào yên được cho đến khi ngó được hai con, và cũng nhân tiện để xem các mối giao tiếp của bà và những thứ khác có được thanh toán tốt hay không. Bà cảm thấy bà còn mắc nợ điều đó. Họ đã đối xử với bà như bà hoàng khi bà mới vừa tới trước cửa đây. Bà không thể bối móc được gì họ. Nhưng có lẽ bà cũng không sao ưa nổi cái cuộc sống trong tòa lâu đài này. Nói bà nghe xem, Gwendolen cưng, con có cảm thấy giống như bà không vậy?"

"Nhưng bà cảm thấy như thế nào à?" Janet thận trọng hỏi.

"Bà cứ căng thẳng suốt," bà Sharp nói. "Bà cảm thấy yếu ớt và dễ giật mình như một con mèo con - nhắc đến đó bà mới nhớ, Cat à, nhưng bà sẽ nói chuyện với con sau.

THẾ Giới Phù Thủy

Ở đây quá im ắng. Bà cứ nghĩ mãi nó như thế nào trước khi các con đến – và các con đã ở đây lâu rồi, các con yêu quý – rồi cuối cùng bà cũng đã hiểu ra. Nó đã được yểm bùa, thế đấy, mà là một món bùa mạnh khủng khiếp, nhằm chống lại cánh phù thủy chúng ta. Bà tự nhủ, ‘Lâu dài này không ưa phù thủy, đích thị là như vậy!’ và bà thấy cảm thông với con, Gwendolen à. Con hãy ép ông ta gửi con đi học nơi nào khác đi. Như vậy con sẽ hạnh phúc hơn.’

Bà Sharp tiếp tục huyên thuyên. Bà rất mừng được gặp lại cả hai đứa, và bà luôn dành riêng cho Cat những ánh mắt đầy tự hào và trùm mền. Cat nghĩ bà đã tự huyễn hoặc rằng chính bản thân bà đã nuôi nấng nó từ khi nó còn là em bé. Nhưng dù sao đi nữa, bà cũng đã biết nó từ lúc nó mới sinh.

“Kể chúng con nghe về tình hình ở phố Coven đi,” nó háo hức đề nghị.

“Bà sắp kể đến đó nè,” bà Sharp nói. “Con có nhớ cô Larkins không? Cô gái nóng nảy có mái tóc đỏ vẫn hay đoán mệnh đó?

Bí mật của đại phù thủy

Bà thì bà không quan tâm tới cô ấy. Nhưng có người lại quan tâm. Cô được một khách hàng mang ơn cô đưa vô làm ở một Cửa hiệu sang trọng trên phố Bond. Phố Coven không đáng kể đối với cô ta nữa. Sao mà có những người hâm vây! Nhưng bản thân bà cũng có một lần hâm đấy nhé. Bà đã kể cho con trong thư..., đúng không, Cat nhỉ... về việc bà được trả năm bảng cho cái con mèo già mà con đã biến ra từ chiếc đàn vĩ cầm của bé Cat, có nhớ không Gwendolen. Thế này nhé, người mua nó là một ông nhỏ thó rất là vui tính. Trong khi bà và ông ấy rình bắt con mèo già – các con cũng biết nó chả đời nào chịu đến khi ta muốn bắt nó – cái ông nhỏ thó đó cứ bám riết lấy bà, nói huyên thuyên về chứng khoán rồi cổ phiếu rồi vốn đầu tư và những thứ đại loại như thế. Toàn những điều bà chả bao giờ hiểu nổi. Ông ấy dặn bà cần phải làm gì với chỗ tiền năm bảng mà ông ấy đưa cho bà, và ông ta làm cho đầu của bà cứ quay cuồng hết cả lên. Tốt thôi, bà không nghĩ ngợi nhiều về chuyện đó, nhưng bà nghĩ cứ thử đi coi sao. Và, theo như bà nhớ, bà đã làm

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

y như lời của ông ta. Rồi các con biết không, năm đồng bảng đó đã mang lại một trăm! Ông ta đã đem lại cho bà những môt trăm bảng cơ đấy!"

"Ông ta hẳn phải là một đại phù thủy tài chánh," Janet nói.

Nó chỉ nghĩ đó là câu nói giỡn để nó tự khuây khỏa, và có rất nhiều lý do khiến nó cần khuây khỏa. Nhưng bà Sharp đã hiểu câu đó theo đúng nghĩa đen.

"Chính xác, cung của ta à! Con quả thật lúc nào cũng thông minh. Ta biết ông ta là một đại phù thủy tài chánh bởi lẽ ta có nói chuyện với lão Nostrum, và lão Nostrum đã làm chính xác những gì ta đã làm với năm bảng của ông ta - hay có khi còn hơn nữa - và lão ta đã mất sạch chẳng còn một xu nào. Và còn một chuyện nữa..."

Cat quan sát bà Sharp trong lúc bà tiếp tục huyên thuyên. Nó thấy lo lắng và buồn. Nó vẫn yêu mến bà Sharp như xưa. Nhưng nó biết rằng bỏ trốn đến chỗ bà sẽ chẳng được tích sự gì. Bà là một người yếu đuối, không lương thiện. Bà sẽ chẳng đời nào giúp

Bí mật của đại phù thủy

chúng. Bà sẽ gửi chúng ngược trở lại Lâu đài và tìm cách moi tiền Chrestomanci vì việc làm đó. Và những mối quen biết ở Luân Đôn mà bà đang ba hoa lúc này cũng chỉ toàn là những lời ba hoa. Cat thắc mắc không hiểu mình đã biến đổi nhiều tới cỡ nào - và vì sao lại biến đổi như thế - để tới mức có thể biết rõ tất cả những điều này. Nó nhìn bà Sharp đang thao thao bất tuyệt nói về bản thân trong chiếc ghế mạ vàng mà bức mình.

Thanh toán xong các thứ đồ ăn, bà Sharp bắt đầu lộ vẻ rất căng thẳng. Có lẽ Lâu đài làm bà mất tinh thần. Sau một hồi lâu, bà đứng dậy, lón xón bước những bước căng thẳng đến một cửa sổ ở phía góc xa, đang trí cầm theo luồn tách trà.

"Lại đây giới thiệu cho bà khung cảnh này đi," bà gọi. "Nó hoành tráng quá bà không thể nào hiểu được."

Cat và Janet miễn cưỡng đi lại chỗ bà. Ngay sau đó bà Sharp đã vô cùng sững sốt khi phát hiện mình đang cầm trên tay một tách trà không.

TẾT GIÁI PHÙ THỦY

"Ồ, nhìn này," bà nói, run lên vì căng thẳng, "Bà mà không cẩn thận thì bà mang cả nó đi theo đấy."

"Tốt nhất là bà đừng mang theo," Cat nói. "Nó chắc là đã bị yểm bùa. Mọi món đồ bà mang ra ngoài đều sẽ la toáng lên là chúng xuất xứ từ đâu."

"Thật sao?"

Toàn thân run rẩy, bà Sharp đưa cho Janet chiếc tách của bà, vẻ vô cùng bén lèn, và cùng với đó là hai chiếc muỗng bạc và chiếc kẹp đường mà bà lấy ra từ túi xách.

"Đây nữa nè, cưng. Con làm ơn mang trả lại bàn giúp bà, được không con?"

Janet bước đi, băng qua những sải thảm dài sọc. Và khi nó vừa ra ngoài tầm nghe, bà Sharp liền cúi xuống, thì thầm.

"Lão Nostrum đã nói chuyện với con chưa vậy Cat?"

Cat gật đầu.

Bà Sharp lập tức trở nên căng thẳng một cách chân thực hơn hẳn. "Đừng làm những gì ông ta nói, cưng ạ," bà thì thào. "Không

Con làm ơn mang trả lại bàn giúp bà...

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

làm với bất cứ giá nào. Con nghe bà nói không? Đó là một sự ô nhục tro trẽn, đỗi bại nhất, và con không được làm điều đó!"

Rồi, khi Janet chậm rãi quay về – chậm rãi vì nó thấy bà Sharp có chuyện gì đó muốn nói riêng với Cat – bà Sharp bỗng lớn giọng một cách giả tạo.

"Ồ, nhìn những cây sồi lớn lâu năm đằng kia kia! Chúng chắc còn nhiều tuổi hơn cả bà nữa đấy!"

"Chúng là thủy tùng chứ ạ," Cat chỉ nghĩ ra được bấy nhiêu để mà nói.

"Thôi được, bữa tiệc trà ngon lắm, các con ạ, và bà thật dễ chịu được gấp lại các con," bà Sharp nói. "Bà cũng mừng là con đã cảnh báo cho bà về mấy chiếc muỗng đó. Những tài sản yểm bùa là trò thâm độc, xấu xa, bà luôn nghĩ như vậy. Giờ thì bà phải đi đây. Lão Nostrum đang chờ bà."

Rồi bà Sharp ra về, băng qua tiền sảnh của Lâu đài và bước xuống đường với một tốc độ cho thấy rõ ràng rằng bà đã vui mừng được ra về.

Bí mật của đại phù thủy

"Chắc em cũng thấy hả, Lâu đài đúng là đã làm bà ấy bối rối."

Janet nói, nhìn theo thân hình màu đen của bà Sharp đang lớn xón bước đi.

"Bà ấy nói ở đây yên lặng quá... Chị hiểu bà ấy muốn nói gì. Nhưng chị nghĩ lâu đài cũng vui đấy chứ... hoặc nó sẽ vui nếu như mọi thứ khác không thê lương như vậy. Cat à, bỏ trốn đến chỗ bà ấy sẽ chẳng hay ho chút nào đâu, chị sợ là như vậy đấy."

"Em biết chứ," Cat nói.

"Chị cũng nghĩ là em biết," Janet nói.

Nó muốn nói nhiều hơn nữa, nhưng hai đứa đã bị Roger và Julia ngắt ngang. Julia rất ăn năn hối lỗi và cố hết sức để tỏ ra thiện thiện, đến mức cả Janet lẫn Cat đều không thể đang tâm mà làm ngơ. Thế là cả bốn đứa lấy mấy chiếc gương soi ra mà chơi. Roger lôi ra chiếc gương bị cột vào kệ sách của Cat, rồi nhập lại cùng với chiếc gương của nó, của Julia và cả của Gwendolen. Julia thắt một nút thắt thật chắc trên chiếc khăn mùi xoa của nó, làm cho cả bốn chiếc gương nổi bền bỉ trong phòng chơi. Bọn trẻ

TẾT GIƠI PHÙ THỦY

quay cuồng trong phòng cho đến tận bữa tối, đứa giõn rất vui vẻ, đó là chưa nói chuyện chạy lên chạy xuống dọc hành lang bên ngoài.

Bữa ăn tối hôm đó được dọn ngay trong phòng chơi. Lại có khách khứa đến dùng bữa ở nhà dưới. Roger và Julia biết chuyện đó, nhưng chẳng ai nhắc chuyện đó với Cat và Janet do lo ngại khả năng Gwendolen có thể phá bữa tiệc lần nữa.

"Họ bao giờ cũng tiệc tùng giải trí tung bừng một tháng trước Lễ hội Ma."

Julia nói khi chúng ăn xong món bánh mứt trái mâm xôi mà anh bếp trưởng đã đặc biệt làm ra từ nấm trái trong chiếc nón của Janet.

"Giờ thì mình chơi đánh trận nhé, hay lại chơi gương tiếp?"

Janet đã ra hiệu vẻ rất bức bách rằng nó có chuyện khẩn cấp muốn nói, cho nên Cat buộc lòng phải từ chối.

Bọn trẻ quay cuồng trong phòng cho đến tận bữa tối...

THẾ Giới Phù Thủy

"Xin lỗi, tiếc quá đi, nhưng tụi này phải bàn bạc về một số điều bà Sharp đã dặn. Và đừng nói là Gwendolen nắm đầu tôi đấy nhé. Hoàn toàn không phải như vậy đâu."

"Tụi này bỏ qua cho bạn," Roger nói. "Có thể tụi này cũng bỏ qua cho cả Gwendolen nữa đấy."

"Tụi này sẽ quay lại khi nào bàn bạc xong," Janet nói.

Hai đứa đi vội về phòng Gwendolen, rồi Janet chốt cửa lại để phòng trường hợp Euphemia bước vào.

"Bà Sharp nói bằng mọi giá em không được làm những gì lão Nostrum dặn," Cat nói với Janet. "Em nghĩ bà ấy đến đây đặc biệt là để căn dặn em điều đó."

"Đúng rồi, bà ấy thương em lắm đó," Janet nói. "Ô... Ô... Ô... Hừ!"

Nó chắp tay sau lưng rồi bước qua bước lại với cái đầu vênh lên. Trông nó giống thầy Saunders đang giảng bài đến mức Cat cũng phải bật cười.

"Dởm," Janet nói tiếp. "Dởm, dởm, dởm,

Bí mật của đại phù thủy

dởm, dởm dởm dởm dởm dởm!"

Nó bước thêm vài bước nữa.

"Bà Sharp là một kẻ cực kỳ bất lương, cũng tệ hại gần như chẳng kém gì lão Nostrum, mà có thể còn tệ hơn cả lão Bistro, cho nên nếu bà ấy nghĩ em không được làm điều đó, thì hẳn lời khuyên này là không hay rồi. Em cười cái gì vậy?"

"Chị vẫn cứ nói sai cái tên của ông Baslam," Cat đáp.

"Lão ta đâu xứng đáng để được gọi đúng tên," Janet nói, tiếp tục bước đi.

"Ôi, cái bà Sharp lộn xộn! Lúc thấy rằng bà ấy chẳng được tích sự gì cho mình, chị đã tuyệt vọng tới mức tự nhiên tìm ra một lối thoát lý tưởng, thế mà bà ấy tìm cách ngăn nó lại. Em thấy đó, nếu khu vườn ấy là một con đường để đi đến các thế giới khác, vậy thì chị em mình có thể trở về với thế giới của chị và em sẽ sống với chị ở đó. Em nghĩ đó có phải là ý tưởng hay không? Em sẽ thoát khỏi Chrestomanci và lão Baalamb, và chị tin chắc rằng Will Suggins không thể biến

T H E G R O I P H U T H Y

em thành con ếch ở đó được, đúng chưa?"

"Không đâu," Cat nói một cách thiếu tin tưởng. "Nhưng em không nghĩ lão Nostrum nói thật với tựi mình. Chuyện nào lão nói cũng có thể là chuyện xạo."

"Chị không cần biết!" Janet nói. "Nhất là là sau khi đã gặp bà Sharp rồi. Ba má chị cũng là một trở ngại khác.. nhưng chị nghĩ ba má sẽ mến em khi hai người hiểu ra. Lúc này ba má chắc là đang lúng túng ghê gớm với Người Thế Chỗ thân mến của chị. Và chị quả thật đã từng có một em trai bị chết khi mới ra đời, cho nên có thể ba má sẽ nghĩ em là Người Thế Chỗ thân mến của em trai chị."

"Thật là kỳ lạ!" Cat nói. "Em cũng sém nữa chết khi mới sinh ra đời!"

"Thế thì em đúng là nó rồi," Janet nói, quay ngoắt lại khi sải bước trong phòng. "Ba má sẽ vui lắm cho coi... chị hy vọng là thế. Và điều hay nhất trong chuyện này là Gwendolen sẽ bị lôi trở lại nơi đây để mà lãnh hậu quả và cư xử cho phải lẽ! Mọi việc toàn là do lỗi của chị ấy."

Bí mật của đại phù thủy

"Không, không phải đâu," Cat nói.

"Phải, đúng là như thế!" Janet nói. "Chị ấy làm phép thuật mặc dù đã bị cấm, rồi chị ấy đưa cho cái ông Blastoff đồ bô ấy đói bõng tai để đổi lấy thứ mà chị ấy không được phép có, rồi sau đó lại lôi chị tới đây, biến Euphemia thành con ếch, rồi lại đẩy em vào cái mớ rắc rối còn tệ hại hơn cả các rắc rối của chị. Em làm ơn ngừng lại và suy nghĩ một chút đi, đừng có tỏ ra trung thành quá mức như thế chứ!"

"Nỗi giận như vậy là không tốt đâu," Cat nói, rồi thở dài.

Nó thấy nhớ Gwendolen thậm chí còn hơn cả hồi nó nhớ bà Sharp.

Janet cũng thở dài, nhưng là thở dài chọc tức. Nó ngồi phịch xuống trước bàn trang điểm và nhìn vào khuôn mặt bức bối của chính mình. Nó đẩy chiếc mũi lên và làm hai mắt lè. Nó vẫn làm như vậy trong những phút rảnh rỗi. Điều đó làm dịu bớt chút đỉnh những cảm xúc ghét bỏ của nó đối với Gwendolen.

Cat vẫn đang nghĩ ngợi.

THẾ Giới RỪ THỦY

"Em nghĩ đó là một ý kiến hay," nó ủ rũ nói. "Tụi mình cứ đến khu vườn ấy đi. Nhưng em vẫn nghĩ phải có một dạng phép thuật nào đó mới đến được thế giới khác."

"Thứ này thì tụi mình bí," Janet nói. "Nó rất nguy hiểm, và dù sao thì tụi mình cũng không thể nào làm được. Thế nhưng sao họ đã truất phép thuật của Gwendolen mà chị ấy vẫn làm được? Bằng cách nào vậy nhỉ? Câu hỏi này làm chị bối rối thiệt đấy."

"Em đoán là chị ấy đã dùng máu rồng," Cat nói. "Chị ấy vẫn còn thứ đó. Thầy Saunders thì có một vại máu rồng ở trong phòng làm việc của thầy ấy."

"Tại sao em không nói sớm?"

Janet la lên, quay phắt lại. Lúc này trông nó mới thực sự giống Gwendolen. Nhìn thấy khuôn mặt dữ dội của Janet, Cat thấy nhớ Gwendolen hơn bao giờ hết. Nó thấy oán Janet. Chị ấy cứ sai khiến nó suốt ngày. Rồi chị ấy lại tìm cách giải thích rằng tất cả đều do lỗi của Gwendolen. Cat bướng bỉnh nhún vai và nói một cách rất thiếu hợp tác.

"Tại chị có hỏi gì em đâu!"

Bí mật của đại phù thủy

"Nhưng em có thể lấy được máu rồng không?"

"Có thể. Nhưng..." Cat nói thêm, "Em thực sự không muốn đi đến thế giới khác."

Janet hít một hơi thật khẽ, thật dài và cố không hét lên với Cat rằng nó cứ việc ở lại để rồi sau đó biến thành con ếch. Janet nhìn vào gương, cố tạo nên một khuôn mặt thật chân thành và đếm cho đến mười. Xong nó thận trọng nói.

"Cat, ở đây tụi mình thực sự rơi vào một mớ bòng bong mà chị không thấy được con đường nào khác để thoát ra. Em có thấy được như thế không?"

"Không," Cat miễn cưỡng thừa nhận. "Thì em đã nói là em phải đi mà."

"Và cảm ơn chị, Janet thân mến, vì đã có lòng mời em, em xin ghi nhận..."

Janet nhại theo Cat. Nó nhẹ nhõm hẳn khi thấy Cat nhoẻn cười.

"Nhưng tụi mình sẽ phải cẩn thận ghê gớm về chuyện trốn đi này," Janet nói. "Bởi vì chị nghĩ nếu như Chrestomanci không

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

biết tụi mình làm gì thì bà Millie sẽ lại biết."

"Bà Millie ấy hả?" Cat hỏi.

"Phải, bà Millie," Janet nói. "Chị nghĩ bà ấy là một phù thủy."

Nó cúi đầu xuống và chải tóc nhẹ nhàng bằng chiếc lược bọc vàng.

"Chị biết em nghĩ chị đang luẩn quẩn, và cái đầu da nghẹt xấu xa của chị đâu đâu cũng chỉ thấy trò phù thủy, giống như em đối với Chrestomanci, nhưng chị thực sự biết chắc, Cat à. Có thể bà Millie ấy là một loại phù thủy ngọt ngào, dễ mến, nếu như em muốn. Nhưng dù sao vẫn là một phù thủy. Nếu không thì bà ấy làm sao mà biết được vụ chị em mình bỏ trốn chiều hôm ấy?"

"Đó là vì bà Sharp đến và họ đi tìm tụi mình," Cat bối rối nói.

"Nhưng tụi mình cũng chỉ mới đi có chừng một giờ thôi, và tụi mình hoàn toàn có thể chỉ là đi hái trái mâm xôi thôi mà. Thậm chí tụi mình chẳng mang theo quần áo để mặc ban đêm," Janet trình bày. "Giờ thì em đã thấy ra chưa?"

Bí mật của đại phù thủy

Mặc dù Cat quả thực tin chắc rằng Janet có một nỗi ám ảnh về thuật phù thủy và mặc dù nó vẫn hờn dỗi và không muốn hợp tác, Cat vẫn không thể không thừa nhận rằng Janet cũng có cái lý của chị ấy.

"Thế thì bà ấy phải là một phù thủy rất tốt bụng," nó thừa nhận. "Như vậy có sao đâu!"

"Nhưng, Cat này, em có thấy bà ấy sẽ gây trở ngại như thế nào không?" Janet hỏi. "Không thấy hả? Em biết không, lê ra tên em phải là Mule⁽¹⁾ chứ không phải là Cat⁽²⁾. Nếu em không muốn biết một việc gì đó, thì em chả quan tâm. Làm cách nào người ta lại đặt tên em là Cat được vậy nhỉ ?"

"Đó chỉ là Gwendolen gọi giỡn chơi," Cat nói. "Chị ấy luôn nói rằng em có tới chín mạng sống."

"Gwendolen mà cũng biết giỡn sao?" Janet ngờ vực hỏi. Nó khụng lại, ánh mắt ngưng đọng, rồi quay ngoắt khỏi chiếc gương.

"Không thường xuyên lắm," Cat nói.

1. con la.

2. con mèo.

TÍCH GIỚI PHÙ THỦY

"Lạy trời! Chị ngạc nhiên quá đấy!" Janet nói. "Ở chốn này, nơi mà hóa ra thứ nào cũng bị yểm bùa, thì biết giỡn là rất cần thiết. Nhưng trong trường hợp đó thì chắc kinh dị lắm!"

Nó đẩy tấm gương xoay ngược lên cho đến khi mặt gương đối diện với trần nhà. Rồi nó chợt bật dậy khỏi ghế, lao tới chiếc tủ quần áo, lôi ra chiếc hộp của Gwendolen và hối hả lục lọi bên trong đó.

"Ôi! Chị chỉ mong rằng mình bị lầm! Nhưng chị gần như chắc chắn rằng có tất cả là chín."

"Chín gì cơ ạ?" Cat hỏi.

Janet đã tìm ra tập thư gửi cho cô Caroline Chant. Tập diêm màu đỏ được đính bên trên đó. Janet cẩn thận rút tập diêm nhỏ ra, rồi tống các lá thư trở vào hộp.

"Chín que diêm," nó nói trong khi lật tập diêm. "Và có cả thẩy... Ôi! Chúa ơi! Cat! Năm que diêm đã bị cháy. Coi nè."

Nó chia tập diêm cho Cat. Cat thấy quả thật có chín que diêm trong đó. Cái đầu của hai que đầu tiên bị cháy đen. Que thứ ba bị

Bí mật của đại phù thủy

cháy xuống đến sát gốc. Que thứ tư cũng lại có cái đầu cháy đen. Nhưng que thứ năm đã bốc cháy mãnh liệt đến mức phần giấy bìa lót phía sau cũng bị nám và có hắn một lỗ thủng ở phần giấy nhám phía dưới. Đáng ngạc nhiên là tại sao cả tập diêm lại không bốc cháy – hay ít ra là bốn que diêm cuối cùng. Ngược lại, chúng trông như còn mới. Những đầu diêm còn màu đỏ sáng, với phần thân giấy trơn láng màu vàng nhạt ở dưới, và dưới nữa là phần bìa cứng màu trắng sáng.

"Trông cứ như là một món bùa ấy." Cat nói.

"Chị biết nó là gì rồi," Janet nói. "Đây là chín mạng sống của em, Cat ạ. Làm sao em lại bị mất đi quá nhiều mạng sống như vậy chớ?"

Cat đơn giản là không thể tin được Janet. Nó cảm thấy bức bối và muốn cãi lại, suy diễn như thế thì thật là quá đáng.

"Mấy que diêm đó sao là mạng của em được," Cat nói.

TÍCH GRÖT PHÙ THỦY

Cho dù nó từng có chín mạng đi nữa, nó biết cùng lầm nó cũng chỉ có thể mất ba mạng mà thôi, và đó là kể cả cái lần Gwendolen gây cho nó những cơn chuột rút. Hai lần kia có lẽ là khi nó sinh ra và khi nó đi trên con tàu guồng. Nhưng, khi nghĩ tới đó, Cat nhận ra rằng nó đang nhớ lại bốn con ma xuất hiện từ chiếc chảo lửa để tham gia vào đám rước rùng rợn của Gwendolen. Một con là em bé, một con ướt sũng. Con tàn tật thì trông như đang bị những cơn chuột rút. Nhưng tại sao chỉ có bốn con trong khi có đến năm que diêm bị đốt cháy?

Cat bắt đầu run lên, và điều đó làm cho nó càng quyết tâm phải chứng minh rằng Janet đã lầm.

"Em đâu thể nào chết một đến hai lần trong một đêm mà không hề hay biết?" Janet thắc mắc.

"Dĩ nhiên là em không chết." Cat với tay chộp lấy tập diêm. "Chị coi nè, em sẽ chứng minh cho chị thấy."

Nó bứt que diêm thứ sáu ra, quẹt lên phần giấy nhám.

Bí mật của đại phù thủy

Janet chồm tới, hé tay nó dừng lại. Que diêm bùng lên.

Thế là, gần như cùng một lúc, Cat cũng bốc cháy.

Thế là, gần như cùng một lúc, Cat cũng bốc cháy.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Cat thét lên. Ngọn lửa bùng lên khắp người nó. Nó lại càng thét lớn, dùng hai cánh tay đang bốc lửa tự đập vào người, rồi lại tiếp tục la hét. Đó là những ngọn lửa nhạt màu, lung linh, trong suốt. Chúng bốc lên qua lớp y phục, qua giày, qua tóc, lên mặt. Chỉ trong vài giây, ngọn lửa nhợt nhạt ấy đã phủ kín Cat từ đầu đến chân. Cat lăn ra sàn, tiếp tục la hét. Nó lăn lộn ở đó, người ngùn ngụt lửa.

Janet vẫn giữ được sự tỉnh táo. Nó túm lấy góc gần nhất của tấm thảm, giật mạnh lên, rồi chùm cả tấm thảm lên người Cat. Nó nghe nói làm như vậy sẽ dập tắt được lửa. Nhưng ngọn lửa này thì không. Trước sự

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

kinh hoàng của Janet, những ngọn lửa tái nhợt ma quái vẫn cứ xuyên thảng qua tấm thảm như thể không hề có tấm thảm vậy. Thậm chí những ngọn lửa nhảy múa trên mặt sau đèn hù của tấm thảm trông còn hung tợn hơn trước. Nhưng chúng không đốt cháy tấm thảm, cũng không đốt những cánh tay của Janet khi nó cuống cuồng cuốn Cat vào trong thảm, rồi lại cuốn thêm một lớp nữa. Nhưng bất kể Janet đã cuốn bao nhiêu lớp thảm quanh Cat, ngọn lửa vẫn xuyên qua như thường, còn Cat thì tiếp tục bốc cháy và la thét. Đầu của nó thòi một nửa ra ngoài cái bó rực lửa mà Janet đã tạo ra bằng nó cùng tấm thảm, và nửa phần đầu ấy cũng là một bó lửa. Khuôn mặt la hét của Cat nambi gọn bên trong ngọn lửa.

Janet bèn làm cái việc duy nhất nó có thể nghĩ ra. Nó bật dậy và bản thân cũng hét thật lớn.

“Chrestomanci, Chrestomanci! Đến đây nhanh lên!”

Cánh cửa liền bật mở ngay trong lúc nó còn đang la hét. Janet quên khuấy rằng cánh

Bí mật của đại phù thủy

cửa đã bị chốt. Nhưng chốt cửa không hề ngăn trở được Chrestomanci. Janet thấy chiếc chốt bật ra khỏi mép cửa khi ông ta xô cửa mở ra. Nó cũng quên khuấy cả việc có khách khứa đang dùng bữa. Nó chỉ còn nhớ nó thấy cổ tay áo viền ren của Chrestomanci, và bộ com-lê nhung đen của ông lấp loáng như một vầng hào quang với màu đá trắng, xanh dương, đỏ sẫm, vàng và xanh lam. Nhưng bộ quần áo đẹp đó cũng chẳng ngăn được Chrestomanci. Ông liếc nhanh bó lửa sáng rực đang lăn lộn trên sàn và thốt lên:

“Lạy Chúa!”

Rồi ông cúi xuống, quỳ trên hai đầu gối lịch lâm, gỡ tấm thảm ra một cách cuống quýt hệt như khi Janet đã cuốn nó lại.

“Con ân hận quá đi. Con cứ tưởng làm như vậy là tốt,” Janet lúng túng nói.

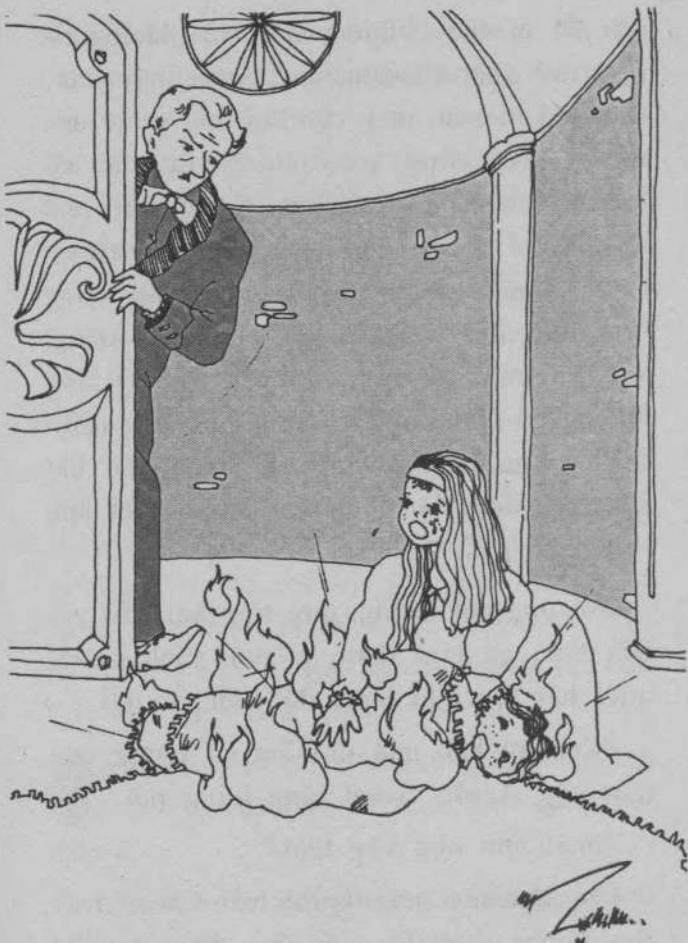
“Phải làm như vậy thôi.”

Chrestomanci nói, tiếp tục vần Cat ra, mặc cho những ngọn lửa cuốn theo, bám dọc lên đôi tay áo bằng nhung của ông.

“Làm sao nó lại bị như vậy?”

Bí mật của đại phù thủy

Ông liếc nhanh bó lửa sáng rực
đang lăn lộn trên sàn...

"Nó quét một que diêm. Con đã bảo nó..."

"Đồ trẻ con ngu ngốc!"

Chrestomanci giận dữ đến mức Janet bật khóc sướt mướt. Ông giật nốt rìa tấm thảm và Cat lăn lông lốc ra ngoài, bốc lửa như một bó cành con. Nó không còn la hét nữa mà thay vào đó là phát ra những tiếng ư ử kéo dài khiến Janet phải bịt hai tai lại. Chrestomanci dấn vào giữa ngọn lửa và mò ra được tật diêm. Nó nầm ép chặt trong bàn tay phải của Cat.

"Tạ ơn Chúa, may mà nó không cầm bằng tay trái," ông nói. "Ra vội nước. Nhanh lên!"

"Con làm ngay ạ. Con làm ngay," Janet nắc lên, lao đi.

Nó lóng ngóng một hồi với mấy cái vòi nước. Vừa khi một luồng nước lạnh rót mạnh vào cái bể tắm chìm màu xanh thì Chrestomanci cũng lao vào, mang theo Cat, mà toàn thân là một quả cầu lửa rừng rực. Ông đặt Cat xuống bể tắm và giữ nó ở đó, vẫn nó hết bên này sang bên kia để tắm ướt khắp người nó.

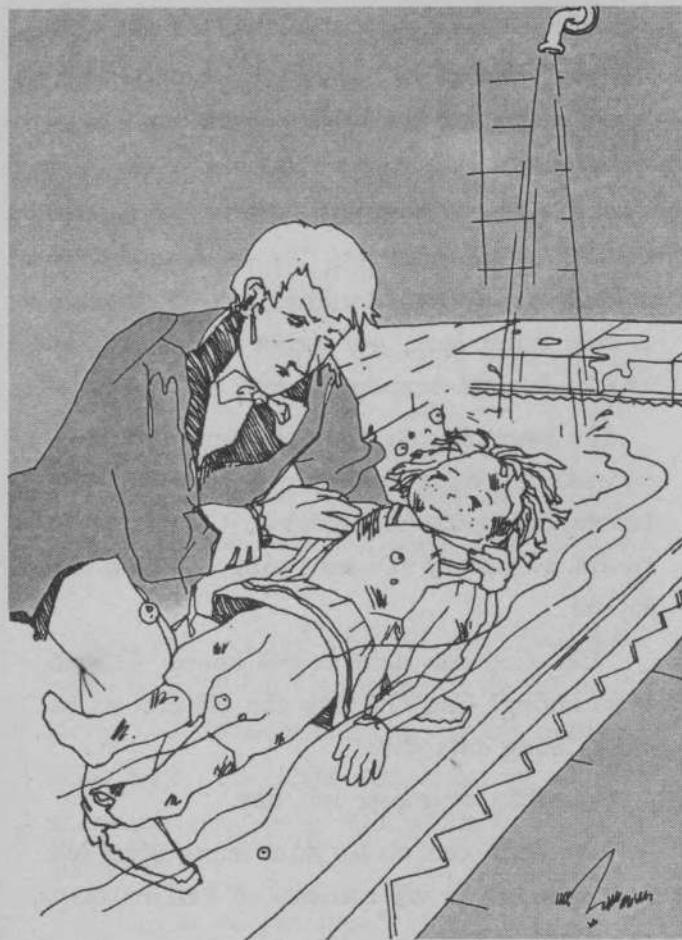
THẾ Giới Phù THỦY

Cat bốc hơi, kêu xèo xèo. Nước từ đầu vòi sáng rực lên. Có vẻ như luồng nước đang chống trả lại mặt trời, và bản thân nó cũng ánh vàng lên như chính mặt trời, rót xuống như một tia sáng. Và khi bể tắm bắt đầu đầy lên, Cat như bị xoay đậm trong một chiếc bể ngập nắng. Nó làm cho chiếc bể sôi lên, nhả ra những cụm bong bóng màu vàng. Căn phòng tràn ngập hơi nước. Từng cuộn khói bốc lên từ bể tắm, tỏa một mùi nồng nặng và ngòn ngọt. Đó chính là cái mùi mà Janet còn nhớ vào buổi sáng hôm đó, khi nó lần đầu tiên thấy mình ở nơi đây. Cố nhìn qua làn khói, nó thấy thân mình Cat như chuyển sang màu đen trong chiếc bể vàng. Nhưng nước vẫn thấm ướt thân. Còn Chrestomanci cũng đã ướt sưng.

"Con không hiểu gì hết sao?"

Ông nói với Janet, không quay đầu lại, trong lúc đỡ Cat lên để giữ cho đầu nó dưới tia nước.

"Con không nên nói với nó những chuyện như thế cho đến khi nào Lâu đài có đủ thời

Cat bốc hơi, kêu xèo xèo.

TIẾT GIỚI PHÙ THỦY

gian để làm việc với nó. Nó chưa sẵn sàng để hiểu. Con đã gây cho nó một cú sốc kinh khủng nhất."

"Con thực sự hối hận khủng khiếp," Janet nức nở nói.

"Chúng ta phải tính sao với tình trạng này thôi," Chrestomanci nói. "Ta sẽ cố gắng giải thích cho nó. Con hãy chạy ra chỗ ống nói ở cuối hành lang, gọi người mang lên đây cho ta ít rượu brandy và một ấm trà đặc."

Khi Janet chạy đi, Cat thấy mình ướt sũng, và nước thì đang chảy òng ọc xuống người. Nó tìm cách lăn ra để tránh. Có ai đó giữ nó lại. Một giọng nói sang sảng vang lên bên tai nó.

"Cat. Cat, con nghe ta nói không. Con có hiểu không? Cat, Giờ đây con chỉ còn có ba mạng sống nữa thôi."

Cat nhận ra giọng nói này.

"Ông bảo con có tới năm mạng sống hồi ông nói chuyện với con qua cô Larkins mà," nó rên rỉ.

"Phải, nhưng giờ đây con chỉ còn có ba

Bí mật của đại phù thủy

mà thôi. Con phải cẩn thận hơn mới được," Chrestomanci nói.

Cat mở mắt ra, ngược nhìn lên. Chrestomanci bị ướt thê thảm. Mái tóc đen bóng mượt thường lệ đang xõa xuống vàng trán thành từng lọn, với những giọt nước đọng ở đầu sợi tóc.

"Ồ, ra là ông sao?" Cat nói.

"Phải. Con đã mất một thời gian quá lâu mới nhận ra được ta, đúng không nào?" Chrestomanci nói. "Nhưng ta cũng đâu nhận ra con ngay khi ta thấy con lần đầu. Ta nghĩ con có thể ra khỏi bồn nước này được rồi đấy."

Cat quá yếu để tự ngồi dậy được khỏi bồn nước. Nhưng Chrestomanci đã đỡ nó ra, lột bỏ bộ đồ ướt, lau khô nó rồi quấn nó trong một chiếc khăn tắm khác; tất cả diễn ra nhanh như chớp. Đôi chân Cat vẫn co quắp lại.

"Nào, ta đi lên thôi,"

Chrestomanci nói, rồi tiếp tục ấm nó đến

THẾ GRÓI PHÙ THỦY

chiếc giường trải nhung xanh, nhét nó vào trong chăn.

"Đã khá hơn chưa, Cat?"

Mất hết sinh lực nhưng thoải mái dễ chịu, Cat nằm duỗi ra, gật đầu.

"Cảm ơn ông. Trước đây ông chưa từng gọi con là Cat."

"Lẽ ra ta phải gọi như vậy. Như thế có khi con đã hiểu." Chrestomanci ngồi cạnh giường, trông rất nghiêm trọng.

"Giờ thì con đã hiểu chưa?"

"Tập diêm là chín mạng sống của con," Cat nói. "Và con vừa đốt đi một mạng. Con biết việc đó là ngu xuẩn, nhưng tại lúc đó con không tin. Làm sao con có thể có đến chín mạng sống lận hả ông?"

"Con chỉ có ba thôi," Chrestomanci nói. "Hãy cố nhét điều này vào đầu đi. Con đã từng có chín. Bằng cách chi đó và bởi ai đó, chúng đã được đặt cả vào tập diêm ấy, và giờ đây ta sẽ cất nó vào một nơi bí mật, an toàn, niêm lại bằng một đạo bùa mạnh nhất ta mà từng biết. Nhưng việc này cũng chỉ

Bí mật của đại phù thủy

ngăn người ta sử dụng nó thôi, chứ không thể ngăn được con tự đánh mất mạng sống của mình."

Janet hấp tấp bước vào. Nó vẫn khóc ròng, nhưng vẻ rất biết ơn vì đã được nhờ cậy.

"Sắp có các thứ rồi ạ," nó nói.

"Cảm ơn con."

Chrestomanci nói, rồi ông nhìn nó rất lâu bằng ánh mắt dăm chiêu. Janet tin chắc ông sắp tố giác nó không phải là Gwendolen, nhưng điều ông nói lại là:

"Con cũng nên nghe điều này để phòng những tai nạn khác nữa."

"Để con lấy khăn lau cho ông trước đã nhé?" Janet nhỏ nhẹ nói. "Ông bị ướt quá đi mất."

"Ta sẽ chóng khô thôi, cảm ơn con," ông nói rồi nhoẻn cười với nó.

"Bây giờ, con nghe đây. Những kẻ có chín mạng sống là những nhân vật rất quan trọng và rất hiếm. Trường hợp này chỉ xảy ra khi, vì lý do này hay lý do khác, họ không có

T H E G R O I P H U T H U Y

những bản sao sống ở bất kỳ thế giới nào khác. Cho nên những mạng sống ấy, thay vì trải đều ra toàn thể một bộ ở các thế giới khác nhau, sẽ tập trung vào một người duy nhất. Và họ sẽ tập trung toàn bộ những tài năng có thể có của tám người kia."

"Nhưng con có tài năng gì đâu ạ."

Cat nói, Janet cũng đồng thời hỏi,

"Những người như vậy hiếm cỡ nào ạ?"

"Cực kỳ hiếm," Chrestomanci nói. "Ngoài Cat ra, người duy nhất có chín mạng sống mà ta biết trong thế giới này là bản thân ta."

"Thật sao?" Cat thấy hài lòng và thích thú. "Chín lận à?"

"Ta từng có chín mạng, nhưng bây giờ ta chỉ còn lại hai mà thôi. Ta đã từng bắt cẩn thận chí còn hơn cả Cat."

Chrestomanci nói. Giọng ông nghe có vẻ hơi xấu hổ.

"Giờ đây ta phải giữ cho mỗi mạng nằm riêng rẽ ở một nơi an toàn nhất mà ta có thể nghĩ ra. Ta khuyên Cat cũng nên làm như thế."

Bí mật của đại phu thủy

Bộ não nhanh nhạy của Janet lập tức làm việc.

"Có phải một mạng của ông đang ở đây, và mạng kia thì hiện đang dùng bữa tối ở dưới nhà?"

Chrestomanci phì cười.

"Nó không hoạt động kiểu đó đâu. Ta..."

Vừa lúc đó, Euphemia bưng khay xăng xáy bước vào, ngăn Chrestomanci giải thích cách hoạt động của cái mạng trước sự thất vọng của Janet. Thầy Saunders nốt gót theo Euphemia. Thầy vẫn chưa thể tìm ra nổi một bộ đồ dạ tiệc che khuất được những cổ tay với cổ chân.

"Cậu ấy có sao không ạ?" Euphemia lo lắng hỏi. "Anh Will cháu đã hù cậu ấy ghê gớm, nhưng nếu đó là do anh ấy làm thì cháu sẽ không bao giờ nói chuyện với anh ấy nữa đâu. Mà tẩm thảm này bị sao vậy?"

Cả thầy Saunders cũng đang nhìn tấm thảm nhăn nheo, nằm một đống.

"Nó bị làm sao vậy?" thầy hỏi. "Chắc

TẾ GIỚI PHÙ THỦY

chắn tấm thảm này đã được yểm bùa đủ để ngăn chặn mọi dạng tai nạn cơ mà!"

"Ta biết," Chrestomanci nói. "Nhưng đạo bùa này lại mạnh kinh hồn."

Rồi hai người họ nhìn nhau đầy ngụ ý.

Tất cả mọi người xúm xít quanh Cat. Nó quả thực đã có những khoảnh khắc thú vị nhất. Thầy Saunders dựng nó lên, cho dựa vô gối, còn Euphemia mặc áo ngủ cho nó rồi xoa đầu nó, cứ như thể nó chưa bao giờ thú nhận đã biến chị ấy thành ếch.

"Không phải lôi anh Will đâu," Cat nói với Euphemia. "Lôi tại em đấy."

Chrestomanci cho nó nhấp một hớp brandy nóng ran rồi cho nó uống một tách trà ngọt. Janet cũng được một tách trà và nhờ thế con bé đã cảm thấy khá hơn nhiều. Thầy Saunders giúp Euphemia trải lại tấm thảm, rồi thầy đặt vấn đề có nên gia cố đạo bùa trên đó hay không.

"Máu rồng có thể làm chuyện đó," thầy gợi ý.

"Nói thẳng ra nhé, tôi không nghĩ có thứ

Bí mật của đại phù thủy

gi có thể làm được," Chrestomanci nói. "Hãy cứ để nó vậy đi."

Ông đứng dậy và quay tấm gương thẳng lại.

"Đêm nay con ngủ trong phòng Cat được không?" ông hỏi Janet. "Ta muốn canh chừng Cat."

Janet hết nhìn tấm gương lại nhìn sang đến Chrestomanci, và khuôn mặt của nó chuyển sang đỏ bừng.

"Ơ..." nó nói. "Con đã làm méo mặt..."

Chrestomanci bật cười. Thầy Saunders cũng buồn cười đến mức phải ngồi xuống chiếc ghế bọc nhung xanh.

"Mặt méo trông cũng độc đáo lắm đấy," Chrestomanci nói.

Janet cũng phì cười, trông có phần hơi ngốc nghếch.

Cat nằm đó, cảm thấy thoải mái và khá phấn khích. Một hồi sau, mọi người đều đã có mặt ở đó, cố làm cho nó hoàn hồn. Và rồi có vẻ như chỉ còn lại mỗi Janet, huyên thuyên như thường lệ.

THẾ Giới Phù THỦY

"Thấy em không sao chị mừng quá," Janet nói. "Tại sao chị lại mở cái mồm lầm chuyện của chị ra để nói về mấy que diêm ấy không biết? Lúc em tự nhiên bốc cháy, chị bị choáng khủng khiếp, rồi khi tấm thảm không công hiệu, chị chỉ biết làm mỗi một việc duy nhất hét gọi Chrestomanci. Mà chị đã nghĩ đúng. Ông ấy có mặt trước cả khi tiếng gọi lọt hết ra khỏi miệng chị, mà lúc ấy cửa vẫn còn dang chốt nữa chứ. Lúc ông ấy mở là nó vẫn còn bị chốt, thế mà ổ chốt không hề bị gãy, chị đã kiểm tra thử rồi. Cho nên ông ấy nhất định phải là một thây bùa. Rồi khi ông ấy hủy bộ quần áo trên người em, Cat ạ, ông ấy có vẻ không nề hà gì, cho nên chị nghĩ khi nào ông ấy không giống màn sương đông giá lạnh trên đỉnh Grampians⁽¹⁾ thì ông ấy thực sự là rất dễ thương. Đó không phải là do vụ tấm gương đâu nhé. Chị muốn nhấn mạnh điều đó. Chị cho rằng tấm gương là một phép thuật tương đương với..."

Cat dự định nói gì đó về màn sương đông giá trên đỉnh Grampians, nhưng nó đã thiếp

1. Grampians: Gram-pi-anx

Bí mật của đại phù thủy

đi, cảm thấy ấm cúng và được chăm sóc, trong khi Janet vẫn không ngừng huyên thuyên.

Cat tỉnh dậy vào sáng Chủ nhật, hoàn toàn ngược lại: lạnh lẽo và run rẩy. Chiều hôm đó, nó biết mình sẽ bị biến thành ếch hoặc phải đổi mặt với con cọp – và con cọp Will Suggins khá nặng và khỏe sẽ không tha cho nó... nó nghĩ thế. Ngoài con cọp ra – nếu như còn có chữ "ngoài ra" – lại còn nỗi kinh hoàng của ngày thứ Hai học lớp phép thuật mà nó lại không có phép thuật. Khi đó Julia và Robert có thể giúp, có điều là sự giúp đỡ đó cũng chẳng làm được gì một khi lão Baslam đến vào hôm thứ Tư để đòi hai mươi bảng mà Cat biết là nó không thể lấy đâu ra mà trả. Có lẽ hy vọng duy nhất là đưa Janet cùng ít máu rồng đến khu vườn Cẩm và tìm cách trốn thoát.

Cat leo ra khỏi giường, định đi lấy trộm ít máu rồng trong gian làm việc của thầy Saunders. Nhưng Euphemia đã bước vào cùng

bữa điểm tâm đựng trên khay, nên nó buộc phải leo vào giường trở lại. Euphemia vẫn rất tốt với nó, giống như đêm hôm trước. Cat cảm thấy khó xử. Và khi nó ăn xong bữa sáng thì bà Millie tới. Bà nâng Cat lên khỏi mấy chiếc gối rồi ôm chầm lấy nó.

"Cung của ta quả là ngốc nghếch, đáng thương! Đội ơn Chúa, con vẫn không việc gì cả. Ta nóng lòng muốn đến thăm con đêm qua quá chừng, nhưng phải có ai đó ở lại với các vị khách tội nghiệp của chúng ta chứ. Giờ thì con phải ở yên trên giường suốt hôm nay, và con có thể yêu cầu tất cả những thứ gì con muốn. Thế con thích gì nào?"

"Con có thể xin ít máu rồng được không à?" Cat khấp khởi nói.

Bà Millie bật cười. "Chúa ơi, Eric! Con vừa bị xong cái tai nạn kinh khủng đó, thế mà con lại xin ngay một thứ nguy hiểm nhất trần đời. Không, con không được lấy máu rồng. Đó là một trong những thứ ít ỏi trong Lâu đài thực sự bị cấm."

"Giống như khu vườn của Chrestomanci ấy à?" Cat hỏi.

"Không hẳn như thế," bà Millie đáp. "Khu vườn cũng lâu đời như những ngọn đồi và nó chứa đầy ắp các phép thuật đủ loại. Nó nguy hiểm theo cách khác. Ở đó mọi thứ đều mạnh mẽ hơn ở đây. Con sẽ được đưa vào vườn khi nào con biết được khá nhiều phép thuật để hiểu nổi nó. Nhưng máu rồng thì lại rất có hại, đến mức ngay cả thầy Michael sử dụng nó ta cũng không hài lòng. Con không thể nào rớt vào nó được đâu."

Sau đó là Julia và Robert bước vào, y phục chỉnh tề để đi lễ, khệ nệ ôm tới hàng đồng sách và đồ chơi cùng rất nhiều câu hỏi ân cần. Chúng tỏ ra tốt với Cat đến mức Cat rất không vui khi Janet đến để chuẩn bị cuộc chạy trốn. Nó không muốn rời Lâu đài. Nó cảm thấy nó đã thật sự hội nhập với nơi này.

"Cái cục bột nhão đó vẫn dính chặt trên tấm thảm phòng em,"

Janet rầu rĩ nói, và điều này lại làm cho Cat cảm thấy muốn chạy trốn.

"Chị vừa gặp Chrestomanci, và thật là oan cho chị khi bị trừng phạt vì tội lỗi của kẻ

THẾ Giới Phù Thủy

khác," Janet nói tiếp, "dù vậy chị cũng đã được thấy chiếc áo choàng màu xanh da trời có hình những con sư tử vàng."

"Em chưa thấy chiếc áo đó," Cat nói.

"Chị nghĩ mỗi ngày trong tuần ông ấy đều có một chiếc áo khác nhau." Janet nói. "Ông ấy chỉ còn thiếu có một thanh kiếm lửa nữa mà thôi. Ông ấy cấm chị đi lễ. Ông cha xứ không cho chị đến vì những gì Gwendolen đã làm hôm Chủ nhật trước. Và chị rất bức bối vì bị trách cứ chuyện đó đến mức chị đã hả mồm suýt nói rằng chị không phải là Gwendolen, may sao chị nhớ ra rằng nếu chị mà đi lễ thì chị phải đội cái nón trắng ngu ngốc có những lỗ thủng nho nhỏ đó... Ông ấy có thể nào nghe được qua tấm gương không nhỉ? Em nghĩ sao?"

"Không," Cat đáp. "Cứ để xem. Hoặc là ông ấy đã biết tất cả về chị. Chị không phải đi lễ thế này em mừng lắm. Tụi mình có thể đi lấy máu rồng vào lúc họ đi lễ."

Janet canh trong gương để xem khi nào Gia đình lên đường. Sau khoảng nửa giờ, nó nói,

Bí mật của đại phù thủy

"Rồi, họ đang kéo nhau cả đám xuống dưới đường rồi kia. Tất cả cánh nam giới đều đội nón chóp cao, nhưng Chrestomanci thì trông cứ như vừa bước ra từ cửa hiệu thời trang vậy. Tất cả những người này là ai vậy, Cat? Mấy bà mệnh phụ già đeo găng hở ngón màu tía, mấy tay trẻ tuổi mặc đồ xanh, và cái ông nhỏ thó lúc nào cũng luôn miệng nói ấy?"

"Em có biết gì đâu," Cat nói. Nó bò ra khỏi giường rồi chạy gấp về phòng mình để kiểm quần áo. Nó cảm thấy hoàn toàn khỏe khoắn – nói đúng ra là khỏe khắn một cách lạ thường. Nó nhảy múa loanh quanh trong phòng trong khi xỏ chiếc áo. Nó ca hát trong lúc xỏ chiếc quần.

Ngay cả cục bột nhão lạnh ngắt trên tấm thảm cũng không làm nó mất vui. Nó huýt sáo trong khi cột dây giầy.

Janet bước vào phòng Cat giữa lúc nó đang vung chân đá, khoác vào chiếc áo vét, trông rạng rỡ và tràn đầy sinh lực.

"Thế mà chị không biết đấy," Janet nói khi Cat vọt ngang qua nó để xông ra cầu

THẾ Giới Phù Thủy

thang. "Bộ em thích chết lăm hay sao vậy?"

"Nhanh lên!" Cat gọi từ dưới cầu thang. "Phòng làm việc ở phía bên kia Lâu đài lận đó. Bà Millie nói máu rồng là thứ nguy hiểm, cho nên chị đừng chạm đến nó. Em có thể phí mất một mạng sống vì nó, chứ còn chị thì không nén."

Janet muốn nhắc nhở rằng Cat không thể phí thêm một mạng nào một cách quá dễ dàng, nhưng nó không sao bắt kịp Cat. Cat chạy lòng vòng qua các hành lang màu xanh rồi xông lên chiếc cầu thang xoắn dẫn đến phòng của thầy Saunders. Janet chỉ có thể bắt kịp Cat khi nó đã lọt vào trong đó. Và rồi, có quá nhiều thứ li kỳ khác đã thu hút mất sự chú ý của con bé.

Căn phòng nồng nặc mùi phép thuật đã hết công hiệu. Mặc dù trông nó hầu như chẳng khác mấy so với hồi Cat ghé lần trước, song thầy Saunders đã dọn dẹp chút đỉnh để đón ngày Chủ nhật. Ngọn đèn dầu không còn đó nữa. Máy ống nghiệm cổ dài, cổ cong và các chai lọ khác đều sạch sẽ. Những cuốn sách và cuộn giấy được chất lên thành đống

Bí mật của đại phù thủy

trên chiếc ghế băng thứ hai. Ngôi sao năm cánh vẫn còn đó, khắc sâu trên nền nhà, nhưng lại có một bộ ký hiệu mới viết bằng phấn trên chiếc ghế băng thứ ba, và xác ướp một con vật đang nằm ngay ngắn ở một bên đầu ghế.

Janet bị căn phòng cuốn hút.

"Trông cứ như một phòng thí nghiệm vậy," nó nói, "có điều đây không phải phòng thí nghiệm. Những vật này trông quái lạ thật đấy! Ô, chị thấy món máu rồng rồi. Thầy ấy liệu có cần đến cả một vại lớn như thế này không? Nhiều như thế thì lấy bớt đi một ít chắc thầy ấy không biết đâu!"

Có tiếng rì rào ở cuối băng ghế thứ ba. Janet quay ngoắt đầu về phía đó. Cái con vật ướp xác đang vặn vẹo và sải rộng những chiếc cánh nhỏ có màng.

"Hồi trước nó cũng làm vậy," Cat nói. "Em nghĩ chả sao đâu."

Tuy vậy, nó không dám chắc lăm khi con vật vươn mình, đứng dậy trên những chiếc cẳng như cẳng chó và ngáp dài. Cú ngáp giúp hai đứa thấy hàng chục chiếc răng nhọn

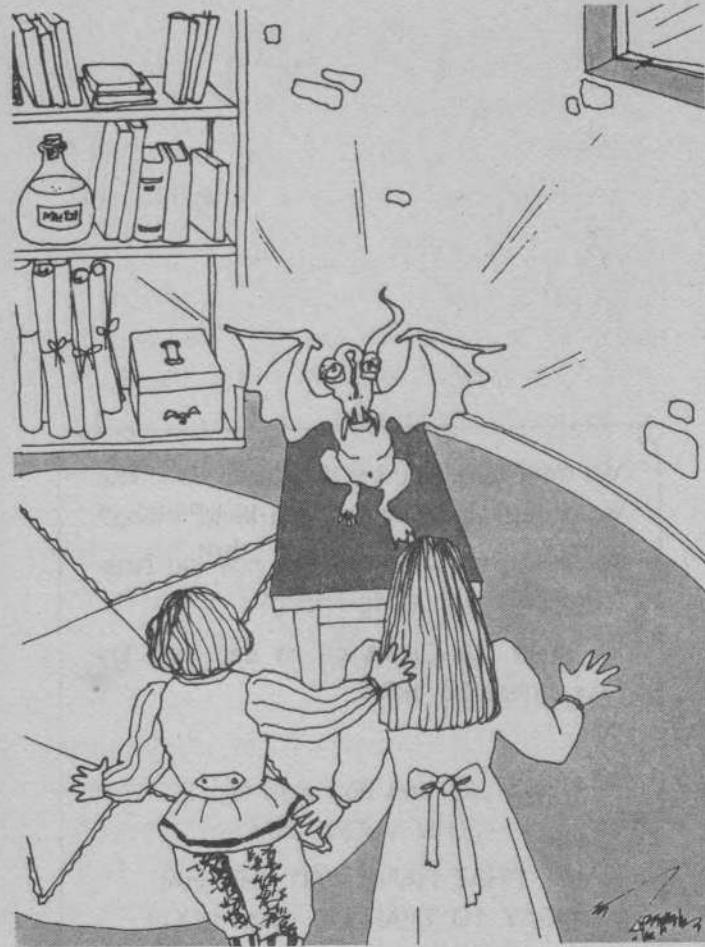

TẾT GIÓI PHÙ THỦY

bé tí, từ đó tuôn ra một đầm mây khói màu xanh xanh. Con vật chạy thoăn thoắt trên ghế băng, hướng về phía hai đứa nhỏ. Cặp cánh nhỏ trên lưng con vật phát ra những tiếng lào xào khi nó chạy tới, và hai cụm khói tuôn ngược ra phía sau từ lỗ mũi. Nó dừng lại ở mép ghế băng, tò mò nhìn lên hai đứa băng những tia mắt vàng lóng lánh như tan chảy. Cat và Janet lo lắng lùi ra xa.

"Nó còn sống!" Janet thốt lên. "Chị nghĩ đó là một con rồng con."

"Đĩ nhiên rồi," con rồng lên tiếng, khiến cả hai đứa giật bắn người. Đáng sợ hơn nữa, những ngọn lửa nhỏ cứ thi thục thoát ra khỏi miệng của nó khi nó nói, và từ nơi đang đứng, hai đứa có thể cảm thấy hơi nóng của ngọn lửa.

Nó dừng lại ở mép ghế băng, tò mò nhìn lên hai đứa...

CÂU LẠC BỘ

Atlantis

Giả sử 100 nhà bác học uyên bác của thời đại và thế giới của chúng ta vào học giờ địa lý với thầy Saunders, thầy nào họ cũng bị xỉ vả vì thật tình không ai biết rõ Atlantis nằm ở đâu.

Dựa trên hai tác phẩm Timaeus và Critias của triết gia Plato (428 – 347 trước Công nguyên), Atlantis là một hòn đảo rất lớn nằm ở biển Tây, tức là hướng tây của Hy Lạp nơi ông sống. Truyền kể rằng khoảng 10 ngàn năm trước Công nguyên, nước Atlantis to hơn Thổ Nhĩ Kỳ, Libya, và biển Aegean cộng lại. Atlantis có nền văn minh cao siêu và đời sống sung túc. Một trận động đất khủng khiếp đã chôn vùi toàn bộ Atlantis xuống lòng biển. Đây có thể chỉ là một địa danh tưởng tượng của ông Plato, hoặc một địa danh có thật và chỉ mỗi ông Plato nắm được trong tay những tài liệu mà nay đã tiêu tan.

Nhiều nhà hải dương học của thế kỷ chúng ta lại cho rằng Atlantis đã từng là một hòn đảo Hy

Với máu rồng, liệu hai đứa có vô được khu vườn cấm để sang thế giới khác không?

Âm mưu hại Chrestomanci của lão Nos-trum có thành công không?

Sô phận của Janet sẽ ra sao một khi Gwendolen trở lại?

Mời các bạn đón xem tập 5:

"KHU VƯỜN CẤM"

**SẼ PHÁT HÀNH VÀO THỨ HAI,
NGÀY 10 THÁNG 2 NĂM 2003**

Lạp, nằm ở biển Aegean. Dựa trên dữ kiện núi lửa phun, có người cho rằng Atlantis chính là hòn đảo Thera đã bị chôn vùi vào năm 1640 trước Công nguyên. Có người quả quyết Atlantis là đảo Canary nằm ở biển Đại tây dương, gần hướng tây bắc của Phi châu. Có thuyết cho rằng Atlantis không đâu khác hơn là bán đảo Bắc Âu. Cuối cùng, có thuyết khẳng định hai châu Bắc Mỹ và Nam Mỹ chính là Atlantis.

Đối với chúng ta, Janet trả lời thế nào cũng đúng và cũng không đúng. Ai cũng lúm úm như nhau. Thầy Saunders ơi, thầy đâu rồi?

Tiền tệ Anh

Một crown là bao nhiêu mà Cat và Gwendolen mừng quính khi được cho tiền mỗi tuần vậy kia?

Trong đơn vị tiền tệ của Anh, đồng pound là lớn nhất. Một pound ăn 20 shilling. Một shilling trị giá 12 đồng penny. Một penny to bằng 2 đồng $\frac{1}{2}$ penny, hoặc 4 đồng farthing.

Đồng crown có mặt từ

Đồng penny

thời vua Henry VIII, năm 1544. Thuở đó, một crown (đúc bằng vàng thật đàng hoàng) ăn 5 shilling. Tới đời của con ông Henry VIII, tức là vua Edward VI, năm 1551, thì giá trị đồng crown vẫn vậy nhưng nó được đúc bằng bạc. Trị giá hiện nay của đồng crown là 5 pound hoặc khoảng 121.000 đồng Việt Nam. Ố là la là nhiều!

Công thức pha chế bia gừng cổ truyền

Bạn có nhớ ông Nostrum mời Cat và Janet một ly bia gừng cho ấm bụng không? Bia gừng vừa thơm, vừa ngọt, vừa cho phép chúng ta xin một cách rẻ tiền và hoàn toàn cảm thấy an tâm vì nó có tác dụng cầm đau bụng. Mỗi khi muốn thử món lợ, tốt hơn hết là khuyến khích người khác thử trước để xem bụng của họ phản ứng thế nào. Bạn nào pha chế bia gừng và uống thử thì nhớ báo cho

chị biết nghe. Chị cũng vừa pha chế vài chai, nhưng chưa uống.

Bạn cần: men, gừng, đường, chanh, nước ấm, mảnh vải, lo và chai.

Trong một cái lọ, hòa 14g men, 4 muỗng cà phê đường vào 1/3 lít nước ấm ấm. Đậy nắp và cất lọ ở một nơi ấm suốt 24 giờ đồng hồ. Sau đó mỗi ngày hòa một muỗng cà phê đường và một muỗng gừng giã nát. Làm như vậy 7 ngày.

Sau 7 ngày, lọc lọ nước gừng qua một miếng vải. Hòa 0,65kg đường trong 3.3 lít nước. Hòa nước gừng vào 3.3 lít nước đường này. Vắt vào đó 2 trái chanh. Khuấy tất cả thật đều. Chế vào chai và đóng nắp thật chặt. Chờ 7 ngày.

Chúc bạn kiên nhẫn chờ đợi và thưởng thức
những chai bia gừng thật ngon.

Giải mã Morse

Thư từ ra vào tòa lâu đài Chrestomanci thỉnh thoảng bị kiểm duyệt. Dùng bản mật mã Morse này, các bạn hãy giúp Julia và Cat viết và chuyển tin (tầm phào) ra thế giới bên ngoài để đánh lạc hướng ông Chrestomanci.

A -.	N -.	O —
B -..	O -	1 —
C -..	P -.	2 ..-
D -..	Q -.-	3 ...-
E .	R ..	4-
F ...	S ...	5
G -..	T -	6
H	U ..-	7 -...
I ..	V ...-	8 —..
J .-	W .-	9 —.
K -..	X -..	
L -..	Y -.-	dâu châm .-.-.
M -	Z -..	dâu ư hoặc ơ = +
dâu phẩy -.-	dâu hỏi ?	dâu ^ = ^
dâu sắc /	dâu ngã ~	dâu ā = [
dâu huyền `	dâu nặng *	chữ đ = -...-

DỊCH RA TIẾNG VIỆT:

1) -.-. -. . . . - — — - -.-.
.. -' -.-. ? ... — ^ / - . — . - . —
- . — - ^ .. - - . -' .. - - - -
(' , - , - , - , - , - , - , -)

+ — + ' .. - ^ * . — — — ^
 - .
 3) - . — - . — ^ ' - - - -
 - . . / - * - — ^ ' - .
 . . - — ^ / - / - — . . .
 / - - . — * - . .
 .
 4) - . . - - .. — — . . — . . . —
 - — -
 — — . . —
 . . ' . — — ^ ' . . —
 — — *

CHUYỂN SANG MẬT MÃ MORSE:

- A. Mẹ của Janet cũng tên là Caroline.
- B. Câu thần chú sau mặt gương là cabbala.
- C. Trái mâm xôi là một loại dâu mọc rất nhiều ở Anh quốc.
- D. Cat còn ba mạng sống ngay sau khi bị hỏa hoạn.

Đáp án chữa chảy máu ở tập 3

Trong trường hợp Janet chỉ bị chảy máu do vết cắt nhỏ hoặc trầy truật sơ sơ, bạn không cần dùng tới phép thuật mà chỉ nên:

1. Lau rửa vết thương của Janet với xà bông và nước.
2. Che vết thương với băng dán vết thương (mua ở trong làng), hoặc miếng gạc thật sạch và băng keo.
3. Dặn Janet thay băng/vải gạc mỗi khi đi tắm bị thấm nước.
4. Sau khi vết thương đã đóng vảy, bạn nói Janet không cần xài băng/miếng gạc để che nữa.

Trong trường hợp cô Janet lí lắc bị chảy máu ngoài da do vết cắt lớn, bạn nên (vẫn chưa cần dùng tới phép thuật):

1. Lau rửa vết thương cho Janet với xà bông và nước.

2. Che vết thương với một miếng gạc hoặc mảnh vải sạch.

3. Đặt vết thương cao hơn vị trí của tim. (Trong trường hợp Janet, bạn đặt cánh tay bị thương trên bất cứ chỗ nào cao hơn vai của nó). Nhờ vậy máu sẽ không dồn từ tim xuống vết thương nhiều hơn.

4. Áp bàn tay của bạn trên miếng gạc/vải độ chừng 5 phút. Nói Janet nằm im trong vòng 5 phút này đừng dừng tay để xem xét tình hình, vì làm vây máu ở miệng vết thương sẽ khó đóng cục để cầm máu mới tiếp tục chảy ra.

5. Nếu máu thấm qua hết miếng gạc/vải, dừng tháo ra để thay, mà hãy đặt thêm gạc/vải lên trên miếng cũ.

6. Tiếp tục áp bàn tay trên vết thương để cầm máu, nếu máu tiếp tục chảy. Nói Janet đừng nhìn, không nó sợ.

7. Trong lúc loay hoay cứu thương, bạn nhớ la thật to để người khác (Chrestomanci chẳng hạn) đến giúp bạn và giúp mang Janet đến bác sĩ.

Nếu tìm được găng tay, ngay cả găng tay rửa chén, bạn nên đeo vào để tránh lây bệnh truyền nhiễm.

Thư cảm ơn cứu mạng Cat (tập 1)

Đầu tiên, Ý Nhi phải xin thay mặt Cat cảm ơn các bạn đã nhiệt tình gửi thư về đề xuất các phương án cứu cho Cat khỏi chết đuối.

Cat xin gửi quà đền ơn cho 5 bạn sau đây đã gửi thư sớm nhất và đáp án đúng nhất:

1. **Trương Thị Yến Thy**, 82c, khu phố 6, phường Phú Khương, thị xã Bến Tre.
2. **Phạm Phương Trang**, 240/3 Lê Duẩn, Đà Nẵng.
3. **Đặng Thảo Hương**, 16/9, tổ 8 Thanh Bồ, Thuận Phước, Hải Châu, Đà Nẵng.
4. **Nguyễn Duy**, 38/8 Mậu Thân, Cần Thơ.
5. **Trần Huyền Trang**, lớp 8A, trường T.H.C.S Bế Văn Đàn, Đống Đa, Hà Nội (xin bạn liên lạc với văn phòng chi nhánh NXB Trẻ, số 77 62 128 vào sáng Thứ 5 để nhận quà. Cảm ơn bạn).

Và sau đây Ý Nhi xin trả lời một số thư của các bạn

1. Bạn **Mang Phước Nam Quỳnh**, lớp 8A7 trường T.H.C.S Trường Tây, hy vọng sẽ có nhiều phù thủy con trong CLB cùng sát cánh chống các thế lực đen tối...

Thưa bạn, địa chỉ của các phù thủy con, chúng tôi đã đăng một cách công khai kể từ tập 3. Mong rằng các bạn sẽ trao đổi thư (và phép thuật) cho nhau, sau khi đã học bài và làm bài tập ở nhà đầy đủ.

Ý Nhi được biết, vài phù thủy con trong CLB ta đã dùng phép thuật của mình vào một số việc có ích, thí dụ bí mật dọn dẹp nhà cho sạch trong khi mẹ đi vắng, hoặc đến lớp thật sớm và bỏ kẹo vào ngăn bàn cho một bạn nhân ngày sinh nhật, mà không để lại dấu vân tay...

Chúng ta nên thực hành các phép thuật đơn giản trước, làm những việc bí mật và tốt đẹp nhỏ trước, sau đó sẽ tính tiếp đến chuyện diệt cái ác, các bạn nhé!

2. Bạn **Phạm Thị Lâm**, tổ 67, miền 7B, tập thể C50, p. Trường Thi, Nam Định, hỏi Ý Nhi đã học được phép thuật gì ở lớp Mầm Phép thuật...

Thưa bạn Lâm,

Ý Nhi phải học một số môn căn bản trước khi bắt tay vào học phép thuật thực thụ. Môn căn bản quan trọng nhất là "Đạo đức Phép thuật", mà không một phù thủy con nào được phép thi lại.

Ngoài ra có môn Áo thuật, với một số bài đơn giản mà Ý Nhi đã lần lượt giới thiệu với các bạn trong các tập trước rồi đấy, thí dụ: ngón tay đứt lìa, khăn tự thắt nút...

Tuy nhiên, sách "Đạo đức Phép thuật" có dẫn: "*Không được khoe mình đã biết phép thuật gì*", để tránh thói kiêu căng của phù thủy. Do đó xin phép bạn Lâm cho Ý Nhi được không phải nói ra mình đã học được phép thuật gì ở lớp Mầm.

Cảm ơn bạn.

3. Bạn **Đoàn Thị Xuân Giàu**, 105/759F Nguyễn Kiệm, p. 3, Gò Vấp, hỏi về tác giả Diana Wynne Jones...

Bạn Giàu thân mến,

Tác giả Diana Wynne Jones sống ở Anh, và

chuyên viết truyện cho thiếu nhi. Bà có một đội ngũ bạn đọc đông đảo, luôn chờ đợi mỗi tập truyện mới của bà xuất hiện là mua ngay.

Bà trải qua một tuổi thơ khó khăn và lẹ lùng, và có lẽ điều đó đã góp phần làm nên trí tưởng tượng kỳ lạ của bà.

Truyện của bà không tàn bạo, ma quái, mà mang nhiều màu sắc thần tiên. Thế giới phù thủy mà bà mô tả cũng huyền bí hơn và phong phú hơn, mà bạn sẽ được thám hiểm trong những tập kế tiếp.

Danh sách thành viên Câu lạc bộ Phù thủy nhỏ

60. Phạm Vũ Minh Hà, 95/1A/1 Phạm Phú Thứ, P.3, Q.6, TP. Hồ Chí Minh.
61. Lưu Phạm Đăng Khoa, 8/22 Trương Công Định, P.13, Q. Tân Bình, TP. Hồ Chí Minh.
62. Bùi Anh Tuấn, 75/30/8 Dã Tượng, Vĩnh Nguyên, Nha Trang.
63. Trương Kim Trân, 511/1F Cù Lao, P.2, Q.Phú Nhuận, TP. Hồ Chí Minh.
64. Hoàng Duy Khánh, 340 tổ 3 khu chợ thị trấn Văn Điển, Thanh Trì, Hà Nội.
65. Nguyễn Vũ Diêm Nguyệt, Phượng Tường, Thanh Thủy, Thanh Liêm, Hà Nam.
66. Tạ Thọ Nhật Ánh, 66/38 Phan Sào Nam, P.11, Q. Tân Bình, TP. Hồ Chí Minh.
67. Đỗ Nguyễn Mai Phương, 138/3 xã An Bình, Cần Thơ.
68. Phạm Tấn Tài, 26 B khu chợ thị trấn Văn Điển, Thanh Trì, Hà Nội.
69. Trần Triệu Khải, 255 Trưng Nữ Vương, Đà Nẵng.
70. Nguyễn Hùng Bôn, Xóm Văn Chúc, thị trấn Phú Thái, Kim Thành, Hải Dương.
71. Trần Quang Duy, 173/ C2 Điện Biên Phủ, P.21, Q. Bình Thạnh, Tp. Hồ Chí Minh.
72. Đinh Minh Quang, P.23, G.2, F.1, tập thể 8/3, Hà Nội.
73. Nguyễn Cát Linh, 95/3 ấp Mỹ Thành,

phường Long Thạnh Mỹ, Q. 9, Tp. Hồ Chí Minh. **74. Đặng Tiến Đạt**, Tổ 11, khu vực 2, P. Nhơn Bình, Tp Qui Nhơn, Bình Định. **75. Trần Hoàng Vũ**, 66 Lý Thái Tổ, P.2, Q.3, Tp. Hồ Chí Minh. **76. Nguyễn Hữu Hoàng**, **Nguyễn Hữu Ngọc**, Xã Hương Sơ, Thôn An Hòa. **77. Phạm Thị Mai Khanh**, 141b/5 KP 2, P. Tân Biên, TP Biên Hòa, Đồng Nai. **78. Đỗ Khoa Đạo**, Tổ 76 Khu 8F, Cửa Ông, Cẩm Phả, tỉnh Quảng Ninh. **79. Trần Chi Thùy Giang**, 285/P1, Cách Mạng Tháng 8, P.12, Q.10, Tp. Hồ Chí Minh. **80. Tô Hoàng Duy Phương**, 70/55 Cách Mạng Tháng 8, Cần Thơ. **81. Nguyễn Thành Trung**, 37 J cư xá Phú Lâm D, P.10, Q.6, Tp. Hồ Chí Minh. **82. Nguyễn Ngọc Châu**, 15 Ngõ 124 Thụy Khuê, Tây Hồ, Hà Nội. **83. Trần Phương Lan**, Tổ 2 phố Tân An, P. Tân Giang, thị xã Cao Bằng, tỉnh cao Bằng. **84. Hà Thuận An**, 77 Trang Tử, P.14, Q.5, Tp. Hồ Chí Minh. **85. Cha In PYO**, số 8 nhà B11 tập thể Học viện Chính trị Quốc gia HCM, Cầu Giấy, Hà Nội. **86. Robin Eva**, 76 B Mai Thị Lựu, P. Đa Kao, Q.1, Tp. Hồ Chí Minh. **87. Trần Phạm Quốc Dũng**, 49/8 C Trần Văn Đang, P. 9, Q.3, Tp. Hồ Chí Minh. **88. Trương Cẩm Tú**, 77 Ngõ Tất Tố, P.21, Q. Bình Thạnh, Tp. Hồ Chí Minh. **89. Nguyễn Thị Thanh Tuyền**, 68/4 Nguyễn Huỳnh Đức, TP Mỹ Tho, tỉnh Tiền Giang. **90. Nguyễn Quốc Trường**, 27 Lê Lai,

Q. Hải Châu, TP Đà Nẵng. **91. Lê Thoại Khanh**, 410/2 khu phố 2, D. TA 18 Phường Thới An, Q.12, Tp. Hồ Chí Minh. **92. Trần Trung Hiếu**, A10 P.10 Yên Lãng, Ngõ Thái Thịnh 1, Q. Đống Đa, Hà Nội. **93. Nguyễn Mạnh Tiến**, 76 Trần Quốc Thảo, P.7, Q.3, Tp. Hồ Chí Minh. **94. Nguyễn Mỹ Linh**, số 3 Nguyễn Thương Hiền, Hà Nội. **95. Nguyễn Thu Hiền**, số 6 tổ 9B Thanh Nhàn, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội. **96. Nguyễn Huyền Linh**, con bố Nguyễn Văn Là, Xí nghiệp Quản lý đường sắt Vĩnh Phú, Việt Trì, Phú Thọ. **97. Nguyễn Thị Ngọc Thương**, Lê Bích Ngọc, số 59B Ngõ 51 Dư Hàng, Q. Lê Chân, Hải Phòng (nhờ chuyển Ngọc Thương). **98. La Huệ Nhàn**, 12 A Huỳnh Mẫn Đạt, P.1, Q.5, Tp. Hồ Chí Minh. **99. Thái Kim Ly**, 42 Khu tập thể kho vận ngoại thương, xã Dư Hàng Kênh, huyện An Hải, Hải Phòng. **100. Thích Bản Viên**, Chùa Đỏ, số 9 Ngõ 282 Lê Lai, Ngõ Quyền, Hải Phòng. **101. Nguyễn Văn Khoa**, 109 Hoàng Văn Thụ, Nha Trang, Khánh Hoà. **102. Lê Thanh Linh**, Lê Thanh Cảnh, K 6 - P. Trung Đô, TP Vinh. **103. Trần Duy Tùng**, số 1 Ngõ Thịnh Hào I, P. Tân Đức Thắng, Q. Đống Đa, Hà Nội. **104. Nguyễn Hồng Thương**, 14/36/25 ấp 3 tổ 14, xã Bình Hưng Hòa, H. Bình Chánh, Tp. Hồ Chí Minh. **105. Đoàn Anh Quân**, D1/ 5 cư xá Phú Thọ Hòa, Lạc Long Quân, P.10, Q. Tân Bình,

Tp. Hồ Chí Minh. **106.** Cao Minh Tiến, 75 Phố Huế, Q. Hai Bà Trưng, Hà Nội. **107.** Lê Phạm Tôn Long, 21 Đồi 4, Phan Bội Châu, Đà Lạt. **108.** Nguyễn Thành Tùng, 157/A 3 Tổ Hiến Thành Q 10 Tp. Hồ Chí Minh. **109.** Nguyễn Mạnh Toàn, 99 phố Dốc Lã, xã Yên Thượng, Gia Lâm, Hà Nội. **120.** Lê Hoài Phương, Vũ Trọng Phụng, Phú Sơn, TP Thanh Hóa. **121.** Nguyễn Việt Linh, (con bố Nguyễn Văn Lã) xí nghiệp quản lý đường sắt Vĩnh Phú, Việt Trì, Phú Thọ. **122.** Đỗ Thị Hoàng Hà, số 59 B, Ngõ 51, Dư Hàng, Q. Lê Chân, Hải Phòng. **123.** Bùi Xuân Hiền, Ngõ 51, Dư Hàng, Q. Lê Chân, Hải Phòng. **124.** Phạm Thu Tuyến, 26 B Khu chợ thị trấn Văn Điển, Thanh Trì, Hà Nội. **125.** Phạm Thu Hiền, 26 B Khu chợ thị trấn Văn Điển, Thanh Trì, Hà Nội. **126.** Nguyễn Văn Khoa, 109 Hoàng Văn Thụ, Nha Trang, Khánh Hòa. **127.** Trương Thực Đoan, 79 Trần Phú, Komtum. **128.** Nguyễn Mạnh Cường, 22/F1, Phường Trung Dũng, Biên Hòa, Đồng Nai. **129.** Nguyễn Thị Kim Ngân, Cty nhựa Đồng Nai, khu công nghiệp Biên Hòa. **130.** Đào Mạnh Tú, số nhà 23 Tổ 15, thị trấn Gia Lâm, Hà Nội. **131.** Vy Nhật Hoàng, 25 Biệt Thự, Nha Trang, Khánh Hòa. **132.** Nguyễn Hoàng Dũng, 258 khu phố 3, Phước Long A, Q.9, Tp. Hồ Chí Minh.

(Danh sách còn tiếp tục ở các tập sau)

Bạn nào muốn trở thành thành viên Câu lạc bộ
Phù thủy nhỏ, xin gửi thư về:

CÂU LẠC BỘ PHÙ THỦY NHỎ,
Nhà xuất bản Trẻ,
161B Lý Chính Thắng, q.3, TP. HCM

Hẹn gặp lại các bạn kỳ sau.

Thân mến,

n.h. Ý Nhi

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

ANH VIỆT dịch

NỘI DUNG

CHƯƠNG MƯỜI HAI	7
CHƯƠNG MƯỜI BA	36
CHƯƠNG MƯỜI BỐN	81

Chịu trách nhiệm xuất bản

Lê Hoàng

Biên tập

Phan Thị Vàng Anh

Vẽ bìa

Trí Đức

Minh họa

Chí Nam

Sửa bản in

Thu Phương

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT 9316289 - 9317849 - 9316211 - 8465595 - 8465596

Fax 84.8.8437450 - E-mail nxbtre@hcm.vnn.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

40 Láng Hạ - Quận Đống Đa - Hà Nội

ĐT (04) 7762128 - Fax (04) 8357444

E-mail vanphongnxbtre@hn.vnn.vn

In 8.000 cuốn, khổ 11 x 18cm tại Nhà in Thanh Niên, 62 Trần
Huy Liệu - Q.PN - TP. HCM - ĐT : 8440038 - 8445308. Số
đăng ký kế hoạch xuất bản 772/119-CXB do Cục Xuất bản cấp
ngày 12/07/2002 và giấy trích ngang KHXB số 1311/2002. In
xong và nộp lưu chiểu tháng 1 năm 2003.

GIỚI PHÙ THỦY

THẾ

Bởi mâu rồng, liệu hai đứa có vò
được khu vườn cấm để sang thế
giới khác không?

Âm mưu hại Chrestomanei của lão
Nostrum có thành công không?

Số phận của Janet sẽ ra sao một
khi Gwendolen trở lại?

Mời các bạn đọc xem tập 5:
Khu vườn cấm

TG phù thủy 4

8 934974 007920
Giá : 4.500đ

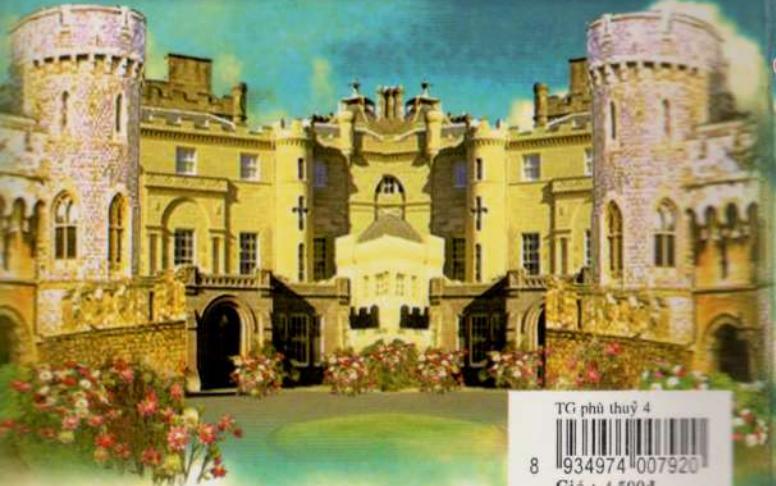
THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Với màu rồng, liệu hai đứa có vò
được khu vườn cấm để sang thế
giới khác không?

Ẩn sau hai Chrestomanci của lão
Nostrum có thành công không?

Số phận của Janet sẽ ra sao một
khi Gwendolen trở lại?

Mời các bạn đón xem tập 5:
Khu vườn cấm

TG phù thủy 4
8 934974 007920
Giá : 4.500đ

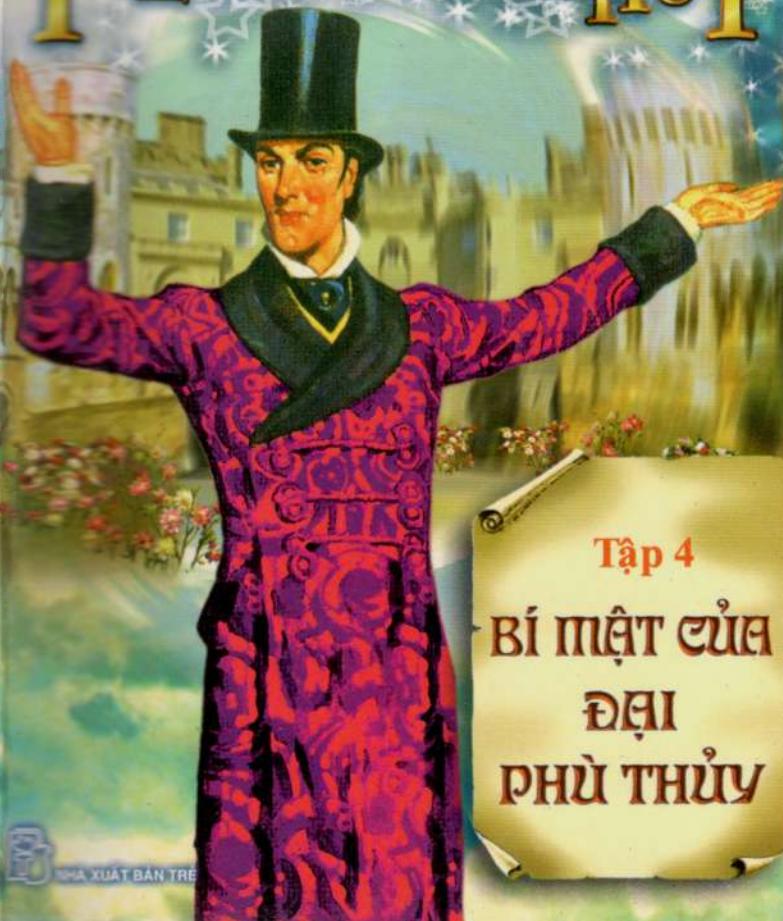
DIANA WYNNE JONES

4

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

DIANA WYNNE JONES

THẾ GIỚI PHÙ THỦY

Tập 4
BÍ MẬT CỦA
ĐẠI
PHÙ THỦY

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ